

Elementele unei Vieți Spirituale Bine Întemeiate

Tu, deci, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții. Sufere împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos. Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste. Și cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rânduieli. Plugarul trebuie să muncească înainte ca să strângă rodirile. Înțelege ce-ți spun; Domnul îți va da pricepere în toate lucrurile. (2:1-7)

Cu câțiva ani în urmă, doi tineri au fost găsiți într-o mansardă legați cu lanțuri de paturile lor, unde au fost ținuți încă din fragedă copilărie. Ei erau total dezorientați și aveau un comportament aproape animalic; au fost subnutriți și neiubiți, și, după cum era de așteptat, erau subdezvoltați pe toate planurile – fizic, emoțional, social și mental. Ei erau produsul abuzului de copii dus la o extremă mai mult decât rău-voitoare.

La fel de tragică este condiția multor copii ai lui Dumnezeu din ziua de azi, care sunt subnutriți spiritual și, prin urmare, sunt subdezvoltați, confuzi, dezorientați și imaturi în lucrurile Domnului. Există mai mulți predicatori cunoscuți astăzi decât în oricare altă vreme din istoria bisericii, însă mai puțini sunt acei puternici. Există de asemenea mai multe biserici cunoscute în ziua de azi, însă mai puține din acelea puternice. Există multă activitate, însă puțină roadă spirituală; multă vorbă despre Creștinism, însă puțină încredințare; înalte

proclămări de ordin moral, însă puțină responsabilitate; crezuri doctrinare, însă multe compromisuri.

În marea majoritate a cazurilor, bisericile slabe sunt rezultatul conducerii slabe, în special a unei conduceri pastorale slabe. Slăbiciunea spirituală face ca atât liderii, cât și adunările să fie supuse aproape oricărui capriciu religios, indiferent cât de frivol. Ca și un trup fizic subnutrit și anemic, ei au o rezistență scăzută la dereglări și maladii care-i slăbesc și mai mult. Iar pentru că ei nu au alte resurse decât cele proprii, chiar și cea mai mică dificultate este istovitoare. Deoarece ei au parte de atât de puțină înțelegere și încredere în Cuvântul lui Dumnezeu, se întorc la modalitățile psihologice și la soluțiile lumești, având o apărare slabă împotriva lui Satan și fiind o pradă ușoară pentru învățătorii falși. Ei sunt “copii [spirituali], plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire” (Efeseni 4:14; Evrei 13:9). Deoarece au părăsit “adevărurile începătoare ale lui Hristos” și nu s-au îndreptat “spre cele desăvârșite” (Evrei 6:1), se poate chiar ca ei să se fi găsit pe ei înșiși “[alipiți] de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Timotei 4:1).

Slăbiciunea spirituală poate, de asemenea, veni din oboseală, frustrare și obstacole aparent de netrecut în lucrarea Domnului. După ce Moise a murit, Iosua a preluat sarcina extraordinară de a-l conduce pe Israel în cucerirea Canaanului. De aceea Domnul l-a încurajat pe Iosua, spunând: “Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da. Întărește-te numai, și îmbărbătează-te, lucrând cu credincioșie după toată legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise; nu te abate de la ea nici la dreapta nici la stânga, ca să izbuțești în tot ce vei face” (Iosua 1:6-7). Credincioșilor nestatornici din Corint, Pavel le-a spus: “Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!” (1 Corinteni 16:13). Chiar și bisericii credincioase din Efes el a simțit nevoia să-i spună: “Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui!” (Efeseni 6:10).

Cu mai mulți ani în urmă, inginerii din New Jersey construiau un pod peste gura unui râu de pe coasta Atlanticului. În timp ce puneau stâlpi de susținere, ei au găsit epava unui vas vechi îngropat în nisip. Pentru a duce podul pe traiectoria planificată, au fost nevoiți să dea la o parte epava. După ce au încercat toate mijloacele mecanice la care s-au putut gândi, nava rămăsese în același loc. Un tânăr inginer a sugerat să se pună mai multe șleपुरi mari deasupra epavei pe ambele părți, trăgând

cabluri pe sub epavă și legându-le strâns și întins de șleपुरi la reflux. Când a venit fluxul, epava a mai fost urnită puțin din loc; la următorul reflux cablurile au fost strânse din nou, iar când a venit fluxul și au crescut apele, epava a fost scoasă încă un pic din nisip. După ce au repetat această procedură de mai multe ori la flux și reflux, epava a fost în cele din urmă scoasă din nisip. Ceea ce forța mecanică creată de om nu a putut realiza, forțele naturii incontestabil mai mari au realizat cu ușurință.

Mulți creștini și multe biserici sunt ca și acea epavă, prinși în imobilitate spirituală. Ei recunosc această problemă și chiar încearcă prin toate mijloacele umane să se elibereze din această strânsoare, însă încearcă în zadar. Dar ceea ce copiii Săi nu pot realiza prin propria lor putere, Tatăl lor cereșc poate face prin puterea Duhului Său.

PORUNCA DE A FI PUTERNIC

„Tu, deci, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus.” (2:1)

După cum s-a menționat în Introducere și în capitolele anterioare ale acestui comentariu, Timotei era în fața unei perioade de indecizie și slăbiciune spirituală. Se poate ca el să se fi îndoit de chemarea sa, de darurile sale sau de suficiența darurilor date de Dumnezeu. El întâmpina dificultăți de un anume tip și nu putea ieși din acea situație. Oricare ar fi fost circumstanțele, Pavel a realizat faptul că fiul său în credință avea nevoie să “[înflăcăreze] darul lui Dumnezeu, care” era în el (2 Timotei 1:6). După cum am observat în ultimul capitol, el nu avea nevoie de mai mult din partea lui Dumnezeu decât să folosească, cu devotament și încredere, înzestrările divine, pe care deja le avea. El avea nevoie să-și aducă aminte și să manifeste “puterea, dragostea și chibzuința” (v. 7 disciplina) cu care Duhul Sfânt l-a înzestrat și înzestreașcă pe fiecare credincios. El avea nevoie să evite rușinea față de “mărturisirea Domnului” și să fie gata să se alăture lui Pavel în “[suferința pentru] Evanghelie, prin puterea lui Dumnezeu” (v. 8). El avea nevoie, ca și apostolul, să fie “încredințat că El are putere să păzească ce [l-a] încredințat până în ziua aceea” (v. 12), iar “Dreptarul învățăturilor sănătoase pe care [le-a] auzit de la [Pavel, să-l țină] cu credință și dragostea care este în Hristos Isus” (v. 13), evitând membrii

necredincioși ai bisericii asemeni lui Figel și Ermogen, identificându-se cu credincioșii devotați asemeni lui Onisifor și acelora din casa lui (v. 15-16).

Rezumând acest sfat, Pavel a spus: **“Tu, deci, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus.”** Verbul **fii puternic (întărește-te)** este un imperativ, ceea ce-i dă conotația de poruncă. Totuși, este o poruncă temperată de profunda dragoste a lui Pavel pentru Timotei, **fiul său**, căci tandrețea din inima lui Pavel oglindea tandrețea din inima lui Dumnezeu. Chiar și cele mai puternice porunci ale lui Dumnezeu sunt date în dragoste; El muștră pe copiii Săi cu fermitate, însă cu iubire, și acesta este și modul în care Pavel îl muștră pe **copilul său Timotei**. Acesta nu avea nici un motiv să nu fie **puternic**, deoarece avea o **“credință neprefăcută”** și era crescut în acea credință de către bunica și mama sa (1:5), deoarece era înzestrat într-un mod special cu daruri de la Dumnezeu și orânduie în slujba sa prin punerea mâinilor lui Pavel (v. 6) și a prezbiterilor din Efes (1 Timotei 4:14) și din pricina abundențelor resurse menționate în ultima parte a capitolului 1. Pavel îi spunea lui Timotei: **“Fiul meu, lucrarea Domnului din Efes depinde de tine, care ești numit și înzestrat în mod divin ca și lucrător al ei”**. Eficiența lucrării sale de slujire depindea nu doar de faptul că *avea* acea chemare și acele resurse, ci și de *folosirea* lor cu credincioșie prin puterea lui Dumnezeu și spre slava lui Dumnezeu.

Este un uimitor paradox, însă pe deplin biblic, faptul că, deși Dumnezeu este suveran și atotputernic, cu toate acestea, încredințează copiii Săi adoptivi răspândirea Evangheliei mântuitoare a singurului Său Fiu, Isus Hristos.

Verbul **a fi puternic (întărește-te)** este de asemenea pasiv, cu toate acestea, indicând că sursa tăriei lui Timotei nu era în el însuși, ci în **harul care este în Hristos Isus**. O traducere mai buna ar fi: **“cu ajutorul harului care este în Hristos Isus.”** Așa cum noi suntem mântuiți doar **“prin har ... , prin credință”** și aceasta nu vine de la [noi]; ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8), noi suntem de asemenea mântuiți până la sfârșit prin harul lui Dumnezeu, care **“este credincios și drept, [să continue să] ne ierte păcatele și [să continue să] ne curățească de orice nelegiuire”** (1 Ioan 1:9). Singura noastră tărie spirituală efectivă este **“în Domnul și în puterea tăriei Lui”** (Efeseni 6:10). Noi ne zidim în **“credința ... preasfântă”** **“[rugându-ne] prin Duhul Sfânt”** și păstrându-ne **“în dragostea lui Dumnezeu”** (Iuda 20-21).

Harul neconținut al lui Dumnezeu operează în viețile credincioșilor în neprihănire și sfințire, în iertare și în sfințenie și în harul Său revărsat peste slujirea noastră; același har care ne iartă și ne face sfinți în harul care ne împuternicește. Suntem în mod continuu în sfera harului, deoarece aparținem lui Hristos. Însă pentru a ne bucura de domeniul binecuvântării, trebuie să trăim în domeniul ascultării.

În 2 Timotei 2:2-6, Pavel prezintă patru elemente principale ale unei vieți bine întemeiate în Hristos, supuse și spirituale, folosind analogii de o intensitate aparte, și anume: învățător (v. 2), ostaș (v. 3-4), atlet (alergător) (v. 5) și agricultor (v. 6).

ÎNVĂȚĂTORUL

„Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.” (2:2)

Prima metaforă este cea a unui învățător care învață pe un învățător în devenire, care, la rândul său, învață pe alți învățători, care apoi învață și ei pe alți învățători. Deși Pavel menționează doar patru generații de învățători, ideea este aceea de proces continuu.

Noul Testament nici nu învață și nici nu sprijină ideea unei succesiuni apostolice, însă învață în mod clar atât în acest pasaj, cât și în altele că Evanghelia trebuie să fie răspândită din generație în generație. Isus a fost, bineînțeles, Marele Învățător și i-a învățat pe apostoli, care apoi au învățat pe alții, care au transmis învățătura altora, care învață în continuare pe alții și așa mai departe de-a lungul perioadei bisericii. William Barclay comentează: **“Învățătorul este o verigă în lanțul viu, care se întinde fără a fi rupt din acest moment prezent până la Isus Hristos. Meritul învățaturii este acela de a lega prezentul cu viața pământească a lui Isus Hristos”** (*The Letters to Timothy, Titus and Philemon* [Philadelphia: Westminster, 1957], 182). În fiecare generație, Dumnezeu a ridicat noi legături în acest lanț viu al **oamenilor credincioși** pentru a transmite mai departe vestea bună a lui Isus Hristos oamenilor din vremurile lor.

Ioan încheie Evanghelia sa declarând că **“Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris. Amin.”** (Ioan 21:25). Luca nu era un apostol, ci era un tovarăș

apropiat apostolilor, astfel încât multe din ceea ce știm noi despre lucrarea Domnului de pe pământ și despre lucrarea apostolilor în biserica primară, știm din scrierile lui Luca sub îndrumarea Duhului. În cartea Faptelor, Luca începe spunând, “Teofile, în cea dintâi carte a mea [Evangelhia după Luca], am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni, de la început până în ziua în care S-a înălțat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale apostolilor, pe care-i alesese” (Fapte 1:1-2). Ca și Ioan, el expune ceea ce este cunoscut, relatând doar acele lucruri pe care “Isus a început [să le facă și să le învețe]” până la Înălțare. Chiar înainte de Înălțare, El a spus ucenicilor ce așteptau pe Muntele Măslinilor: “Voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile pământului.” (Fapte 1:8).

În acea seară, cei 11 s-au întors în camera de sus unde stăteau și, sub îndrumarea Domnului, l-au ales pe Matia pentru a-l înlocui pe Iuda (v. 21-26). Câțiva ani mai târziu, Hristos l-a chemat în mod personal și direct pe Pavel să fie cel de al 13-lea apostol (vezi Fapte 9:3-20), “ca [pe o] stârpitură”, cum se considera apostolul: “Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu” (1 Corinteni 15:8-9). Însă, prin alegerea și harul suveran al lui Dumnezeu, un apostol exact ca și ceilalți (vezi, de exemplu, Romani 1:1, 11:13; 1 Corinteni 9:1).

Apostolii, unii doar pentru un scurt timp înainte de a fi martirizați, au încredințat Evangelhia, pe care au primit-o de la Hristos altor oameni credincioși – profeți, prezbiteri, diaconi și multor alți oameni – printre care era și Timotei. Era acum rândul lui Timotei să încredințeze altora Evangelhia și adevărurile descoperite de Dumnezeu.

La o competiție în timpul anilor mei de facultate am reprezentat echipa mea ca al doilea băiat în cursa de o milă cu ștafetă. Primul băiat a alergat rapid și eu m-am descurcat bine, însă de îndată ce am predat ștafeta celui de-al treilea, unul dintre cei mai buni alergători ai noștri, s-a oprit, a mers spre câmp și s-a așezat jos. Primul nostru gând a fost că i s-a rupt un tendon sau că a făcut entorsă la o gleznă. Am fugit până la el pe câmp și l-am întrebat: “Ce s-a întâmplat?” “Nu știu” – a răspuns el – “pur și simplu n-am mai avut chef să alerg.” După cum era de așteptat, coechipierii săi, antrenorul și toți ceilalți din universitatea noastră au fost supărați și dezgustați. “Cum ai putut să faci așa ceva?” – l-am întrebat noi. “Oare nu știi că nu te reprezintă doar pe tine, ci reprezintă echipa și școala ta? Ai uitat de tot acel timp pe care antrenorul l-a investit în tine și

pe care coechipierii tăi l-au investit ca să ajungem aici unde suntem? Cum ai putut tu, în doar o secundă scurtă de egoism, să distrugi toate acestea?”

La un nivel infinit mai important, nenumărați lideri din biserică au lăsat pur și simplu din mâini slujirea Domnului, unii chiar fără a avea un motiv mai bun decât apatia aceluia alergător.

Timotei nu a atins acel punct de descurajare, însă este clar că Pavel știa că tânărul său prieten, fiul său în credință, era ispitit în această privință. De aceea, înainte de a avea loc un dezastru atât de grav, îi spunea: “Nici măcar să nu te gândești să-ți părăsești lucrarea sau să o ajustezi pentru a se potrivi cu dorințele tale. Aceasta nu este lucrarea ta, ci lucrarea Domnului, iar tu nu ai nici un drept să renunți sau să scazi standardele până în momentul în care El ‘te va scoate din joc,’ fie prin moarte, fie prin răpire. Nu te pot lăsa să devii o verigă ruptă în lanțul de martori credincioși ai lui Dumnezeu. Tu nu doar că trebuie să continui lupta, dar trebuie să-i ajuți și pe alții să pornească pe Cale și să continue.”

Prima etapă în predarea “ștafetei” spirituale era adevărul ce era înmănat de Pavel lui Timotei. Apostolul descrie această etapă ca primirea și studierea atentă de către Timotei a lucrurilor care le-a auzit de la Pavel într-o perioadă de mai mulți ani călătorind și slujind alături de el în Efes.

În fața multor martori are sensul mai deplin de “sprijinit de mărturia de confirmare a altor învățatori”, inclusiv învățatura altor apostoli. În a doua epistolă a sa (scrisă în aceeași perioadă ca și 2 Timotei), Petru a confirmat faptul că Pavel a predicat cu putere Cuvântul lui Dumnezeu (vezi 2 Petru 3:14-16). Acei martori aveau în vedere cu siguranță și pe învățătorii și predicatorii asemeni lui Pavel, cum sunt Barnaba și Sila (vezi Fapte 14:1-3, 21-22; 15:35; 20:4). Un alt lider cu învățătură sănătoasă din biserică, Luca spre exemplu, un însoțitor de-al lui Pavel în multe din călătoriile sale, de asemenea ar fi fost calificat să-i confirme lui Timotei autenticitatea divină a învățaturii lui Pavel. De când l-a întâlnit pentru prima dată și a început să-l însoțească pe Pavel (Fapte 16:1-3), Timotei a fost martorul învățaturii publice și consilierii private a multor martori evlavioși pe lângă Pavel.

Paraitihēmi (încredințează) aici este un imperativ și are semnificația de depozitare a unui lucru valoros pentru păstrare în siguranță. Este o formă verbală a substantivului (*paraitihēkē*), folosit de două ori în capitolul precedent, referindu-se la comoara pe care Pavel a primit-o de la Domnul și a încredințat-o (1:12) și lui Timotei (v. 14) – si

anume: comoara “învățăturilor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine” (v. 13). Acum era timpul ca acea comoară ce i-a fost încredințată lui Timotei să fie transmisă altora.

Datoria lui Timotei era de a algera următoarea tură a acestor ștafete spirituale, în care trebuia să încredințeze **lucrurile** pe care i le-a dat Pavel ca învățătură. Esența consta în transmiterea detaliată a învățăturii Cuvântului lui Dumnezeu **oamenilor credincioși** care se aflau în grija sa. Ceea ce el trebuia să păzească cu grijă (1:14; 1 Timotei 6:20) trebuia de asemenea să învețe pe alții cu grijă.

Adevărul, despre care vorbește Pavel, este dincolo de mesajul de bază al Evangheliei mântuirii, care trebuie să fie predicat tuturor celor ce-l aud. El vorbește mai degrabă despre pregătirea atentă și sistematică a liderilor bisericii care vor învăța și vor uceniciza alți credincioși în plinătatea Cuvântului lui Dumnezeu. Această lucrare specială trebuie să fie selectivă, fiind rezervată acelor **oameni de încredere**¹⁰ care să fie în stare să învețe și pe alții. El îl învață pe Timotei să investească în viețile celor devotați din punct de vedere spiritual care sunt înzestrați să dea învățătura potențialilor pastori și evangheliști. Astfel de oameni trebuie deja să-și fi dovedit dragostea lor pentru Domnul și înzestrarea lor în slujba Sa. Ei trebuie să fie caracterizați atât de un caracter spiritual și de o abilitate spirituală dovedită, cât și de o lucrare roditoare.

Pistos (credincios, devotat) este folosit în același capitol cu privire la promisiunea demnă de încredere a lui Dumnezeu conform căreia “dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El” (v. 11), iar câteva versete mai jos, cu privire la Hristos care, chiar “Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur.” (v. 13). Cu alte cuvinte, această încredere specială este rezervată unor **oameni**, a căror caracter reflectă credințioșia Cuvântului lui Dumnezeu și a Fiului Său. În acest context, **credincios** nu se referă doar la caracterul spiritual, ci și la înzestrarea spirituală. Dumnezeu nu cheamă pe fiecare credincios să fie un învățător și un învățat al învățătorilor. Pavel știa că Timotei avea o asemenea înzestrare (vezi 1:6) și îl instruește să găsească pe alții înzestrați cu aceleași daruri pentru a-i învăța.

Asemeni lui Timotei, fiecare predicator și învățător trebuie să vegheze asupra curăției și integrității Cuvântului lui Dumnezeu. Unii

¹⁰ Nota trad.: „oameni credincioși” în traducerea din limba engleză New American Standard Bible

dintre aceștia sunt de asemenea chemați să învețe pe deplin și cu acuratețe pe alți lideri evlavioși din biserică. După cum s-a menționat deja, dacă biserica este slabă, este din pricina faptului că liderii ei sunt slabi. Privind din cealaltă perspectivă lucrurile, pentru ca biserica să fie puternică, liderii ei trebuie să fie puternici, iar liderii pot deveni puternici doar dacă sunt zidiți cu atenție de Cuvântul lui Dumnezeu. Noi toți am primit adevărul de la oamenii credincioși de dinaintea noastră și trebuie să-l păstrăm, astfel încât el să fie transmis în întregime și cu acuratețe următoarei generații (1 Timotei 6:20; 2 Timotei 2:14).

Acesta este scopul principal pentru care sunt întemeiate Școli Biblice, Universități, seminarii și Colegii Creștine, sunt scrise cărți – pentru a pregăti pe femeile și bărbații creștini dedicați pentru o slujire eficientă în biserică și în lume. Iar în acest scop mai larg este inclus scopul mai mic de a acorda o atenție specială creșterii de noi generații de lideri spirituali maturi care sunt în mod unic antrenați și însărcinați să păzească cu grijă și să declare cu credințioșie adevărul lui Dumnezeu.

Atât înainte, cât și sub Vechiul Legământ, Dumnezeu a ridicat mulți bărbați și femei credincioși pentru a-I fi martori. El a chemat de asemenea pe Israel ca și națiune, spunând: “Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt” (Exod 19:6). Nu doar preoților și profeților, ci tuturor oamenilor “le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu” (Romani 3:2). Ei trebuiau să fie o **națiune** de mijlocitori și martori ai lui Dumnezeu pentru cei păgâni, pentru lumea neamurilor. Cu secole înainte ca Hristos să fi încredințat Marea Trimitere ucenicilor Săi de a merge “și [a face] ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19), Dumnezeu a dat o misiune similară poporului Său ales, Israel. Din nefericire, a fost o misiune căreia ei nu i-au dat importanță neîmplinind-o, iar, până în vremea Domnului nostru, conducerea Israelului a fost apostată și satanică (Ioan 8:44).

A treia etapă în cursa pentru predarea ștafetei este pentru liderii maturi din punct de vedere spiritual sau **oamenii de încredere**, care au fost pregătiți cu grijă să învețe pe alții care prezintă un potențial real. Acesta este doar începutul unui proces continuu al multiplicării spirituale de a fi învățat și de a da învățătura, proces care trebuie să continue până la întoarcerea Domnului nostru.

La un nivel mai general, un proces similar ar trebui să implice toți credincioșii, oricare ar fi darurile lor spirituale individuale. Această responsabilitate se aplică în special prezbiterilor “ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora” (1 Timotei 5:17).

Însă părinții, învățătorii de la Școala Duminicală și liderii de tineret sunt de asemenea responsabili să-și dea toată silința să transmită Cuvântul lui Dumnezeu celor ce se află în grija lor. Fiecare creștin are o astfel de responsabilitate pentru orice frate sau soră în Hristos, pe care are oportunitatea de a-i uceniciza, chiar și pe termen scurt.

Într-un sens și mai larg, fiecare credincios are o responsabilitate de a învăța adevărul lui Dumnezeu pe oricare alt credincios, chiar și pe unul care este mai în vârstă sau mai matur în credință. Pastorii pot învăța de la alți membri ai bisericii, părinții pot învăța de la copiii lor, învățătorii pot învăța de la studenții lor, soțiile pot învăța de la bărbații lor, bărbații pot învăța de la soțiile lor, iar prietenii pot învăța de la prieteni.

OSTAȘUL

„Sufere împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos. Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste.” (2:3-4)

A doua figură de stil pe care Pavel o folosește pentru a ilustra caracteristicile unei vieți spirituale sănătoase, bine întemeiate este cea a unui soldat. În epistola sa către biserica din Efes, Pavel dezvoltă subiectul pe această imagine. După sfatul său citat mai sus “întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui” (6:10), el spune: “Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți îneca piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul” (v. 11-13). El a mustrat credincioșii din Corint cu privire la partea ofensivă a acelei bătălii, spunând: “Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile” (2 Corinteni 10:3-4).

Pavel nu face apel la Timotei să-L slujească pe Domnul doar ca un ostaș, ci ca un bun ostaș al lui Hristos. Un creștin spiritual nu face

doar puținul din îndatoririle sale pentru Domnul său, **Hristos**, ci-l slujește cu tot ceea ce este și cu tot ceea ce are.

Prima caracteristică a unui **bun ostaș**, așa cum îl menționează Pavel, este disponibilitatea promptă de a **suferi** greutăți. Adăugând **cu mine**, el îl asigură că nu avea să-i pretindă lui Timotei nimic din ceea ce el personal nu făcea sau nu era gata să împlinească. *Sunkakopatheō* (**suferă greutăți cu**) este un verb compus, care înseamnă a suferi răutate sau durere împreună cu altcineva. Un învățat traduce această frază “a împărtăși cu cineva tratamentul dur.” Cu nu este o prepoziție separată în limba greacă, ci este o parte (*sun*) a verbului. Pronumele **mine** este doar subînțeles în limba greacă, contextul indicând că Pavel vorbea despre sine.

Este dificil pentru creștini, mai ales pentru cei din lumea de Vest, să înțeleagă ce înseamnă o mare luptă spirituală și suferința pentru Hristos. Mediul lumesc din societatea noastră devine din ce în ce mai ostil față de Creștinism și față de religie în general. Însă noi nu suntem confrunțați cu pierderea locului de muncă, cu întemnițarea și execuția din pricina credinței noastre. Cu câteva excepții, nimic nu-l va împiedica pe un tânăr creștin să intre la o universitate sau pe un muncitor creștin să obțină o slujbă bună. Însă cu cât mai credincios devine un creștin și cu cât mai mult Domnul îi binecuvântează lucrarea, cu atât mai mult Satan va pune obstacole, greutăți și respingeri pe cale, cu atât mai evidentă va deveni lupta spirituală și cu atât mai frecvente și mai evidente vor deveni **greutățile**.

Un soldat nu are o slujba de la ora 09:00 la 17:00 sau un program prelungit de 60 sau 70 de ore de lucru pe săptămână. El este un soldat 24 de ore pe zi, în fiecare zi a anului. Trupul său, sănătatea sa, îndemânarea sa, timpul său – tot ceea ce este el – aparține armatei în care slujește el. Chiar și când este pe punctul de a pleca, el este supus rechemării oricând, fără înștiințare prealabilă și din orice motiv. Și oricând este trimis într-o misiune periculoasă, el trebuie să-și pună viața în joc fără discuții și fără ezitare.

Prin urmare, el este separat de mediul său normal, astfel încât să nu se **încurce cu treburile vieții**. Termenul **încurce** este traducerea formei pasive a termenului *emplekō*, care literal înseamnă a *șese*. Pavel nu vorbește despre lucruri care sunt neapărat greșite în ele însele. Nu înseamnă că un soldat nu ar trebui să aibă nici un contact cu vechii săi prieteni și cu mediul din trecut, însă el nu trebuie să se lase prins și

încurcat în ele. Acele lucruri sunt irelevante pentru slujba sa de ostaș și sunt întotdeauna supuse abandonării. În același fel, un bun soldat al lui Hristos Isus refuză să permită problemelor pământești să interfereze cu împlinirea datoriei sale pentru Domnul. Mulți creștini, pastori, misiuni speciale și biserici sănătoase din punct de vedere al doctrinei au fost slăbite de preocupările și activitățile care sunt nevinovate, însă care au împânzit treptat principalul scop al slujirii lui Isus Hristos pentru lărgirea împărăției Sale împotriva forțelor întunericului.

Isus a recunoscut că o astfel de deconectare și un asemenea răspuns la chemarea în slujba Sa cerută de la ucenicii Săi credincioși, asemeni unui soldat în exercitarea serviciului său militar, nu este un lucru ușor. În timp ce El și ucenicii Săi

„erau pe drum, un om i-a zis: 'Doamne, Te voi urma oriunde vei merge.' Isus i-a răspuns: 'Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.' Altuia i-a zis: 'Vino după Mine!' 'Doamne' l-a răspuns el 'lasă-mă să mă duc întâi să îngrop pe tatăl meu.' Dar Isus i-a zis: 'Lasă morții să-și îngroape morții, și tu du-te de vestește Împărăția lui Dumnezeu.' Un altul a zis: 'Doamne, Te voi urma, dar lasă-mă întâi să mă duc să-mi iau rămas bun de la ai mei.' Isus i-a răspuns: 'Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.'” (Luca 9:57-62)

În pilda cu tipurile de sol, Isus identifică falșii credincioși, a căror credință nemăntuitoare este efemeră, cu “Sămânța căzută între spini, [care] este cel ce aude Cuvântul, dar îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor înecă acest Cuvânt, și ajunge neroditor.” (Matei 13:22). Acel gen de așa-numiți creștini, despre care Petru spune: “În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi.” (2 Petru 2:20).

“Îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor” despre care vorbea Isus sunt printre **treburile vieții**, care pot împiedica un necredincios să-L primească pe Hristos și pot împiedica pe cei credincioși a-l sluji Lui cu credincioșie. Așa cum un soldat devotat își riscă de bună voie viața în slujba țării sale, tot așa și un creștin credincios se va “[lepăda] de bună voie, să-și ia crucea, și [să-L] urmeze [pe

Hristos].” (Matei 16:24). El va spune ca și Pavel: “Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.” (Fapte 20:24).

A treia caracteristică a unui soldat bun este o autentică dorință de a-i fi pe **plac celui ce l-a scris la oaste**. În același fel, însă de o mai mare importanță, cea mai adâncă dorință a unui creștin este de a-l fi pe plac Domnului Isus Hristos, comandantul său șef, **cel care l-a înscris la oaste**. Este imposibil să slujești la doi comandanți șefi, tot așa cum este imposibil să slujești la doi stăpâni (Matei 6:24). Cea mai profundă nădejde a unui creștin credincios este de a fi răsplătit pentru slujirea sa devotată și să-L audă pe stăpânul Său spunând: “Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:2 1).

Dorința puternică de a fi pe plac celorlalți oameni este o caracteristică specifică a omului păcătos. Iar din pricina influenței necontenite a firii vechi (Efeseni 4:22), chiar și creștinii sunt ispitiți să facă pe plac oamenilor. Mulți creștini cedează acelei ispite și devin mai preocupați de a face pe plac tovarășilor din lucrare, vecinilor și prietenilor lor decât de a se face plăcuți Domnului. Și din același motiv, mulți pastori cad în capcana de a dori să fie plăcuți adunării sau comunităților lor mai mult decât caută să-I fie plăcuți Domnului. Acea dorință duce inevitabil la un declin moral și spiritual, deoarece pentru a face pe plac lumii, inclusiv creștinilor lumești, este nevoie de compromiterea adevărului lui Dumnezeu, a standardelor lui Dumnezeu și a sfințeniei personale. Pentru a face aceasta trebuie să-L părăsim pe Hristos care este dragostea noastră dintâi. Știm că părăsirea lui Hristos, dragostea noastră dintâi, este posibilă chiar și când învățătura noastră este sănătoasă și luptăm cu perseverența noastră pentru El (vezi Apocalipsa 2:2-4) și acest lucru îl vedem și în starea bisericii din Efes la câțiva ani după ce Pavel a scris această epistolă lui Timotei (care păstora în Efes). Când acest lucru se întâmplă, noi trebuie să ne aducem “aminte de unde [am] căzut; [și să ne pocăim]” (v. 5). Noi trebuie să ne amintim de mărturia serioasă a lui Pavel: “Dacă așa mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.” (Galateni 1:10). Atunci când Hristos este dragostea noastră dintâi, noi ne vom “[sili] să-I fim plăcuți, fie că

rămânem acasă, fie că suntem departe de casă” (2 Corinteni 5:9; 1 Tesaloniceni 2:4).

ATLETUL

Și cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rânduiei.¹¹ (2:5)

A treia imagine pe care Pavel o folosește pentru a ilustra caracteristicile unei vieți spirituale sănătoase, după voia lui Dumnezeu este a unui **atlet**, o metaforă folosită de mai multe ori în epistola sa.

Expresia **luptă la jocuri** vine de la verbul *athleō*, care înseamnă a concura, a se întrece, a se lupta, a se bate. Ideea este cea a unei lupte care necesită o mare determinare de a câștiga. Atleții se luptă, concurează și se străduiesc să câștige.

Diferența dintre primul și al doilea loc la o competiție sportivă nu este întotdeauna o problemă de talent. Ca și în fabula țestoasei și a iepurelui de câmp, un atlet mai puțin înzestrat îl întrece adesea pe un altul care este superior din punct de vedere fizic și care este mai experimentat, având doar o mai mare ambiție și perseverență.

În timp ce priveam o competiție decatlon între Statele Unite, Polonia și U.R.S.S., l-am rugat pe un prieten, care antrena echipa americană să identifice cel mai bun atlet dintre toți acei competitori. El mi-a arătat un tânăr zvelt și sprinten, iar eu am întrebat: “Crezi că el va câștiga azi?” Surprinzător, el a răspuns: “Nu.” Când am întrebat de ce, el mi-a arătat un alt atlet și a spus: “El va câștiga, pentru că el are cea mai mare ambiție, cea mai puternică voință de a câștiga. El este concurentul cel mai dur din punct de vedere mental, pe care l-am văzut vreodată.” Desigur, el a câștigat în ziua aceea. Numele său era Bruce Jenner, iar doi ani mai târziu el a câștigat medalia Olimpică de aur la decatlon, care l-a declarat a fi cel mai bun atlet al lumii.

Bineînțeles, competiția noastră spirituală nu este împotriva altor creștini. A încerca să ne întrecem în performanță cu un alt credincios este departe de a fi un lucru spiritual. Mai degrabă competiția noastră este

¹¹ Nota trad.: în versiunea din limba engleză New American Standard Bible: „Iar dacă cineva concurează ca și atlet, el nu câștigă premiul decât dacă concurează după reguli”

împotriva firii noastre vechi, împotriva lumii și împotriva lui Satan și a celor ce-i slujesc lui. Iar țelul nostru este de a “[alerga] spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:14).

Chiar și cel mai înzestrat și mai ambițios **atlet**, depunând cel mai mare efort în luptă **nu câștigă** totuși **premiul decât dacă concurează după reguli**.

În jocurile grecești, care au continuat timp de mai multe secole sub conducerea romană, inclusiv pe vremea lui Pavel, fiecare participant trebuia să îndeplinească trei calificative – al nașterii, al antrenării și al competiției. Primul calificativ avea în vedere faptul ca concurentul să fie un adevărat grec nativ. Al doilea calificativ ținea de pregătirea lui care trebuia să fi durat cel puțin 10 luni pentru jocuri, jurând înaintea unei statui a lui Zeus că a îndeplinit acest antrenament. Al treilea calificativ avea în vedere faptul că el trebuia să concureze respectând reguli specifice pentru un anumit eveniment. Dacă eșua în oricare dintre aceste trei cerințe, concurentul era descalificat în mod automat.

Reguli asemănătoare se aplică și creștinilor. Noi trebuie să fim cu adevărat născuți din nou; să fim credincioși în studiu și în ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu, cu lepădare de sine și în rugăciune; și trebuie să trăim în conformitate cu standardele divine de ucenicie ale lui Hristos.

Însuși faptul că suntem creștini înseamnă că noi am întrunit calificativul de a fi născuți din nou, însă celelalte două cerințe sunt departe de a fi împlinite în mod automat și implică o constantă dedicare și un efort constant. Acestea două constituie disciplina spirituală, care vine din aceeași rădăcină a cuvântului ca și “discipol” sau ucenic, fiind temelia maturității spirituale. Discipolul disciplinat are control asupra sentimentelor, emoțiilor sale, priorităților și obiectivelor sale.

E de la sine înțeles că toți atleții serioși trebuie să exercite un efort special nu doar în timpul unui joc sau a unei curse, ci timp de mai multe luni și chiar ani înainte de competiție. Scriind credincioșilor din Corint, care erau familiarizați cu jocurile Isthmice, ce aveau loc în împrejurimi, Pavel i-a întrebat retoric: “Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați, deci, în așa fel ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro

alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Corinteni 9:24-27). Biruința lui Pavel pe tărâmul lucrării de slujire depindea de trupul său, cu poftele și impulsurile lui, neavându-l sub control, ci mai degrabă el fiind sub controlul apostolului.

Așa cum Pavel evidențiază în acest pasaj, cununa (*stephanos*) pentru care se luptau atleții greci era pieritoare, însă cea pentru care luptă creștinul este nepieritoare. Este “cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în ‘ziua aceea’ Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2 Timotei 4:8). “Când Se va arăta Păstorul cel mare, [vom] căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei” (1 Petru 5:4), “cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc” (Iacov 1:12; Apocalipsa 2:10). Într-o zi, ca și cei 24 de bătrâni, noi vom cădea “înaintea Celui ce [stă] pe scaunul de domnie și [ne vom închina] Celui ce este viu în vecii vecilor, [ne vom] arunca cununile înaintea scaunului de domnie” (Apocalipsa 4:10).

PLUGARUL

„**Plugarul trebuie să muncească înainte ca să strângă rodurile.**”¹² (2:6)

A patra și ultima imagine familiară pe care Pavel o folosește pentru a ilustra caracteristicile unei vieți spirituale sănătoase și bine întemeiate este cea a unui **plugar**. Plugarul lucrează pentru a obține recolta pentru el, căci, în acest fel, își câștigă el traiul. În vremurile Noului Testament, plugarii erau plătiți adesea cu o parte din recolta la care au lucrat – plantarea, cultivarea și recoltarea. **Fermierul care muncește din greu** din versiunea engleză nu doar ca a primit o parte mai mare, ci de asemenea a primit **primul partea sa de recoltă**. Învățătorul își are răsplata știind că el a îmbogățit viețile ucenicilor săi, soldatul își are răsplata de a fi plăcut comandantului său, atletul își găsește răsplata în trofeul obținut, iar plugarul are răsplata primelor și celor mai bune roade.

¹² Nota trad.: în versiunea New American Standard Bible: „Fermierul care muncește din greu trebuie să fie primul care să primească partea sa de recoltă”.

Muncește din greu este participiul verbului *kopiaō*, care înseamnă a trudi intens, a asuda și a se încorda până la extenuare, dacă este necesar. Plugarul truditor își începe munca grea și solicitantă devreme și o sfârșește târziu. El îndură frigul, căldura, ploaia și seceta; ară pământul fie că este bătătorit, fie că este afănat; nu așteaptă până vine dorința de a lucra, deoarece anotimpurile nu-l așteaptă. Când vine timpul pentru plantat, el trebuie să planteze; când apar buruienile, el trebuie să le îndepărteze; iar atunci când recolta este coaptă, el trebuie să o culegă. Ceea ce-l determină pe plugar să muncească din greu este recolta.

Învățătorul găsește adesea înviore în mințile pline de aspirații ale studenților săi, soldatul are adesea entuziasmul luptei, atletul având provocarea competiției. Însă majoritatea orelor de lucru ale unui plugar sunt plictisitoare, monotone și lipsite de entuziasm. Totuși, spre deosebire de învățător, de soldat și de atlet, un fermier adesea lucrează singur. El nu are studenți care să-l stimuleze, nu are soldați care să lupte alături de el, nu are coechipieri sau o mulțime de oameni care să-l ovaționeze și să-l îmbărbăteze.

Viețile multor creștini sunt asemeni vieților unor plugari. Deși pot exista din când în când vremuri de entuziasm și de o satisfacție deosebită, rutina zilnică este adesea, în ea însăși, neatractivă și lipsită de satisfacție. Însă orice ar implica responsabilitățile lor de zi cu zi, toți credincioșii dedicați au promisiunea binecuvântării și răsplătirii din partea lui Dumnezeu. Se poate să fim plătiți mai puțin, să fim tratați nedrept de șeful nostru sau de ceilalți angajați și să fim înțeleși greșit sau neapreciați de ceilalți creștini. Însă răsplata lui Hristos pentru ucenicii Săi credincioși nu este niciodată insuficientă, nu este niciodată nedreaptă, nu întârzie niciodată și nu este niciodată neglijată.

Lucrările noastre bune nu au nimic de-a face cu păstrarea mântuirii noastre, tot așa cum nu au nimic de-a face cu primirea mântuirii. Totuși, ele au o influență majoră în exercitarea mântuirii noastre (Filipeni 2:12). Noi suntem nu doar “lucrarea [lui Dumnezeu]”, după cum ne amintește Pavel, ci suntem “zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10). Când credincioșii vor sta înaintea scaunului de judecată al Domnului, *bēma*, “lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe

temelia aceea, rămâne în picioare, el va primi o răsplată” (1 Corinteni 3:13-14).

CONCLUZIE

„Înțelege ce-ți spun; Domnul îți va da pricepere în toate lucrurile.” (2:7)

Sunt anumite lucruri pe care un creștin autentic trebuie să le îndure, cum este suferința pentru credința sa. Sunt anumite lucruri pe care el trebuie să le evite, cum este încurcarea cu mersul lumii acesteia. Sunt anumite îndatoriri pe care el trebuie să le îndeplinească, și anume, poruncile Domnului. Sunt anumite lucruri pe care el trebuie să le facă, inclusiv îndatoririle ce par a fi lumești și obișnuite. Însă, în același fel, sunt anumite lucruri care i se vor da spre bucuria, biruința și răsplata unei vieți dedicate, altruiste și disciplinate. Domnul ne asigură prin apostolul Său: “De aceea, prea iubiții mei frați, fiți tari, neclintți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică” (1 Corinteni 15:58).

Înțelege ce-ți spun, continuă Pavel. verbul *noeō* (**înțelege**) este folosit doar în acest pasaj din Noul Testament. El denotă perceperea clară cu mintea, înțelegerea deplină, gândirea cu atenție, meditarea și cugetarea asupra lucrurilor menționate. Forma de aici este un imperativ, indicând faptul că Pavel dădea un puternic avertisment, nu doar un sfat.

Apostolul îi spunea lui Timotei și spune credincioșilor din ziua de azi: “Sub îndrumarea Domnului, cugetă și analizează cu atenție ceea ce ți-am spus. Privește la viața ta și întreabă-te dacă ești un creștin autentic, un creștin după voia lui Dumnezeu, un creștin matur. Te-ai devotat tu păzirii și predării învățaturii Cuvântului lui Dumnezeu? Te lepezi tu de tine însuși și-ți socotești viața ca fiind nimic pentru a-L sluji pe Domnul cu credincioșie? Te îndepărtezi de lucrurile lumii acesteia? Te pregătești neconținut pentru a sluji Stăpânului tău? Înțelegi lepădarea de sine și sacrificiul de sine? Ești pregătit să plătești prețul pe care îl cere Dumnezeu?”

“Dacă răspunzi *da* la aceste întrebări” avem promisiunea că Domnul ne va da pricepere în toate lucrurile. Vei fi condus cu înțelepciune și discernământ prin provocări spre biruință.

CAPITOLUL 4

Motivații pentru o Lucrare Plină de Sacrificii

Adu-ți aminte de Domnul Isus Hristos, din sămânța lui David, înviat din morți, după Evanghelia mea, pentru care sufăr până acolo că sunt legat ca un făcător de rele. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică. Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăși împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi. Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur. (2:8-13)

Jeremia a fost cel mai evlavios om din vremea sa, însă el este un exemplu fără prea mult câștig de cauză pentru răspândirea contemporană a Evangheliei. În cea mai mare parte a vieții sale pământești, evlavia sa a adus din ce în ce o mai mare ridiculizare și persecuție, sfârșind, după cum spune tradiția, printr-o nemiloasăucidere cu pietre. El s-a născut într-o familie de profeți, însă a fost chemat sa fie un profet, cel mai persecutat profet din Vechiul Testament. El a refuzat să compromită adevărul lui Dumnezeu, iar pentru această credincioșie a suferit ceea ce se poate numi martirizare. Totuși, a continuat să tânjească după mântuirea oamenilor, rugându-se: “O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi și noapte pe morții fiicei poporului meu!” (Jeremia 9:1).

După ani întregi de împotrivire și suferință, Ieremia a strigat, în tulburarea sa, către Dumnezeu: “Tu ești prea drept, Doamne, ca să mă cert cu Tine; vreau totuși să Te întreb asupra orânduirilor Tale. Pentru ce propășește calea celor răi, și toți mișeei trăiesc în pace?” (Ieremia 12:1). Răbdarea de care a dat dovadă față de compatrioții săi neevlavioși era sfârșită, iar el Îl implora pe Dumnezeu să-i “[ia] ca pe niște oi, care trebuie tăiate, și [să-i pregătească] pentru ziua măcelului!” (v. 3). El își pierduse răbdarea și în relația cu Dumnezeu, întrebând: “Până când să se jelească țara, și să se usuce iarba de pe toate câmpiile? Pier vitele și păsările din pricina răutății locuitorilor. Căci ei zic: ‘El, (Ieremia) n-are să ne vadă sfârșitul’” (Ieremia 12:4).

Răspunsul lui Dumnezeu nu a fost cel pe care Ieremia, și cei mai mulți dintre noi, l-ar fi așteptat. “Dacă alergând cu cei ce aleargă pe picioare, ei te obosesc,” – a întrebat Domnul pe profetul Său – “cum vei putea să te iei la întrecere cu niște cai?” (v. 5). De fapt, Dumnezeu i-a spus lui Ieremia: “Suferința ta pentru Mine de-abia a început. Tu abia înveți să înduri greutățile.” În loc să i se ofere simpatie și consolare, el a fost chemat să aibă curaj și tărie.

Acela este de fapt avertismentul pe care Pavel i l-a dat lui Timotei, care acum întâmpina o opoziție tot mai mare din partea bisericii, dar și o persecuție de proporții mai mari din afara ei. Timotei nu trebuia să se retragă sau să se adâncească în auto-compătimire; el trebuia să se “întărească în harul care este în Hristos Isus... [și să] suferă..., ca un bun ostaș al lui Hristos” (2 Timotei 2:1, 3).

Oricine studiază cu atenție Noul Testament știe că o adevărată mărturisire despre Isus ca Domn și Mântuitor implică voință, supunere necondiționată față de El și de lucrarea Împărăției Sale – oricare ar fi prețul, chiar și moartea.

Spre sfârșitul Predicii de pe Munte, Isus a spus: “Nu oricine-Mi zice: ‘Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21; Luca 6:46). După ceva vreme, el a spus celor 12, “Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine. Cine își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga” (Matei 10:38-39). Spre sfârșitul lucrării Sale pe pământ, în timp ce “Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea

cărturarilor; că va fi omorât, și că a treia zi va învia”, El a repetat adevărul precedent în cuvinte puțin diferite: “Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga” (Matei 16:21, 24-25). În ceea ce de obicei este numit al doilea discurs de rămas bun, Isus a spus: “Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: ‘Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă m-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi’” (Ioan 15:20).

Slujirea cu credincioșie Domnului a fost mereu prețioasă. Vorbind despre sfinții Vechiului Testament, autorul cărții Evrei a spus că unii “n-au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea, și au fost chinuți. Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferestrăul, chinuți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigonți, muncii, – ei, de care lumea nu era vrednică – au răătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (Evrei 11:35-38). Acele femei și acei bărbați evlavioși se poate să fi repetat cuvintele lui Pavel: “Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.” (Fapte 20:24).

De-a lungul istoriei bisericii, prețul uceniciei lui Hristos a continuat să fie mare. Milioane și milioane de oameni au suferit cumplit pentru cauza lui Hristos, inclusiv cei care și-au dat viața. Mulți credincioși au fost vorbiți de rău și părăsiți de partenerii de viață care erau necredincioși, un abandon care este în special greu pentru soțiile care aveau copii în grija lor. Adesea are loc respingerea și izgonirea din partea familiei, prietenilor sau a partenerilor de afaceri, care sunt deranjați de Evanghelie. Chiar și în biserică “toți cei ce umblă după plăcerea oamenilor” se împotrivesc adevăratei evlavii. Ei înlocuiesc standardele spirituale ale lui Dumnezeu cu standarde omenești realizabile, așa cum au făcut iudaizatorii în privința circumciziei, pentru că “numai ca să nu sufere ei prigonire pentru Crucea lui Hristos” (Galateni 6:12). Credincioșii care sunt ego-centriști și încăpățânați găsesc standardele lui Dumnezeu a fi împovărătoare și adesea fac viața dificilă

pentru credincioșii care caută, în puterea Duhului, să trăiască la nivelul acelor standarde.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, 11 misionari au fost martirizați pe Insula Panay în Filipine. Unul dintre aceștia a fost Dr. Francis Rose, care a scris aceste dureroase și provocatoare cuvinte, fiind cunoscute sub numele de “Imnul Martirilor”:

*Toată înaintarea umană spre Dumnezeu
A pătat treptele timpului cu sânge;
Pentru ca fiecare câștig pentru Creștinism
Să fie cumpărat cu prețul martirizării cuiva.*

*Căci pentru noi El a turnat cupa purpurie a suferinței,
Și ne-a poruncit să o luăm și să o bem.
Lui însuși Și-a turnat pentru a ne elibera.
Ajută-ne, O Hristoase, să o bem cu Tine.*

*Zece mii de sfinți se adună venind spre casă
Din catacombe și din vizuini de leu;
Focul și sabia și fiarele sălbatice înfruntând,
Pentru Hristos, Regele lor, ei cu bucurie murind.*

*Prin ochii credinței vedem acum
Acel stâlp condus spre crucea, care,
Își dă suflarea în al vieții repetat Calvar.
Noi înviem, Hristoase, să te urmăm acum!*

Până la revenirea lui Hristos neînfricată proclamare a Evangheliei va continua să stârmească dușmănie și împotrivire din partea celor orbi din punct de vedere spiritual – lumea care-L respinge pe Hristos. În discursul de bun rămas, menționat mai sus, Isus a spus ucenicilor: “În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). În aceeași epistolă, Pavel avea să amintească lui Timotei că “De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți” (2 Timotei 3:12). Satan e cel ce asigură persecuția ce însoțește credincioșia față de Hristos.

Cu toate acestea, în 2 Timotei 2:8-13, Pavel îl încredințează pe acest tânăr pastor că, există mai mult decât un motiv suficient pentru el și pentru toți creștinii de a suferi din toată inima pentru Hristos, de a-și pune în joc pentru El tot ceea ce ține de viața acesta. Nici un sacrificiu – batjocură, înstrăinare, respingere, părăsire, întemnițare sau chiar moarte – nu este un preț prea mare de plătit. Importanța și răsplata unei lucrări și a unei vieți de credincioșie, fără a mai menționa onoarea și slava Domnului în care ne încredem și căreia îi slujim, depășesc cu mult sacrificiul personal pe care l-ar putea stârni încrederea și slujirea noastră.

Cu mai puțin de 10 ani mai devreme, Pavel a scris bisericii din Roma:

“Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? După cum este scris: ‘Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.’ Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat ca nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”
(Romani 8:35-39)

Din pricina acelei încrederi apostolul a putut de asemenea să spună: “De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Corinteni 12:10).

În timp ce scria această ultimă epistolă a vieții sale inspirată de Duhul Sfânt, Pavel știa că sfârșitul lui era aproape. “Clipa plecării mele este aproape” – a spus el. “M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4:6-7). Timotei a înțeles destul de bine faptul că în cazul în care avea să lucreze cu același curaj și aceeași credincioșie ca și Pavel, el ar putea suferi la fel de cumplit ca și Pavel. De aceea, apostolul îl implora pe Timotei să aibă aceeași încredere neclintită în Hristos și aceeași bunăvoință supremă de a suferi pentru Hristos care l-a sprijinit în anii săi de slujire, chiar dacă plini de durere și

care l-au făcut capabil să “[lupte] lupta cea bună” și să “[păzească] credința,” chiar și când a înfruntat pe cei mai amenințatori dușmani.

Se poate ca Pavel să fi anticipat întrebările care aveau să vină în mintea lui Timotei după îndemnul din 2:1-6. “*De ce ar trebui să fiu un învățător devotat al învățătorilor?*” – se poate să se fi întrebat el. “*De ce ar trebui să sufăr eu greutățile ca un soldat, să concurez pentru a câștiga ca un atlet și să muncesc din greu ca un plugar?*”

Oricare ar fi fost gândurile lui Timotei, apostolul oferă patru motive puternice pentru viața plină de credincioșie. El îl cheamă să-și aducă aminte de supremația Domnului (v. 8), de puterea Cuvântului (v. 9), de scopul lucrării (v. 10) și de promisiunea răsplătirii veșnice (v. 11-13).

SUPREMAȚIA DOMNULUI

„Adu-ți aminte de Domnul Isus Hristos, din sămânța lui David, înviat din morți” (2:8)

“Timotei,” spunea Pavel, “slujirea ta va fi mai agresivă, tu vei avea un curaj mai mare, o îndrăzneală mai mare, o mai mare putere de a îndura tratamentul rău sau suferința pentru Domnul, dacă tu îți vei aduce aminte de supremația Sa, de identitatea Sa reală – nimeni altul decât Dumnezeu intrupat, Isus Hristos.”

Ca și cu verbele precedente “întărește-te” (v. 1), “încredințează” (v. 2) și “înțelege” (v. 7), verbul grecesc tradus **adu-ți aminte** este un imperativ – cum de asemenea sunt și următoarele: “adu-le aminte” (v. 14), “caută să” (v. 15), “ferește-te” (v. 16), “să se depărteze” (v. 19), “fugi”, “urmărește” (v. 22) și “ferește-te” (v. 23). Acestea sunt porunci blânde, dar totuși sunt porunci; ele nu sunt opțiuni pentru o viață spirituală credincioasă și plină de roade, ci sunt imperative, deoarece toate caracterizează viața lipsită de păcat a exemplului nostru suprem, **Isus Hristos**. Așa cum Ioan ne reamintește: “Cine zice că rămâne în El [Hristos], trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” (1 Ioan 2:6). Petru întreabă: “În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți palmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să

călcați pe urmele Lui. ‘El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug’” (1 Petru 2:20-22). Noi trebuie să ne ațintim ochii “la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2).

Deoarece termenul grecesc tradus prin expresia **adu-ți aminte** este la diateza activă, el are semnificația de “continuă să-ți amintești” sau “amintește-ți în mod continuu.” Supremația Domnului nostru **Isus Hristos** ar trebui să fie prioritară întotdeauna în gândurile noastre. El este supremul și principalul învățător al învățătorilor. El era, într-adevăr, cel mai mare soldat, cel mai mare atlet și cel mai mare plugar. El a luptat cea mai mare bătălie și a câștigat cea mai mare victorie, El a fost Cel care a alergat cea mai lungă cursă și a câștigat cel mai mare premiu, El și nimeni altul a semănat sămânța fără cusur și a cules cea mai bună recoltă.

Noi trebuie să ne amintim că drumul lui Isus spre slavă a fost caracterizat de durere înainte de plăcere, de tristețe înainte de bucurie, de umilință înainte de glorie, de persecuție înainte de preamărire, de moarte înainte de înviere, de ură pământească înainte de închinare cerească. Amintirea acestor adevăruri despre viața pământească a Domnului nostru ne vor proteja de promisiunile nebunești și neevlavioase a așa-numitei Evanghelii a sănătății și prosperității, care pervertește porunca Sa de a ne lua crucea, așa cum El și-a luat-o pe a Sa. Dacă ascultarea perfectă și lipsită de păcat a lui Isus față de Tatăl Său ceresc nu i-a adus bunăstare și prosperitate pământească, nu ar trebui oare să ne așteptăm cu atât mai puțin să primim aceste lucruri din pricina slujirii noastre imperfecte față de El? Dacă Domnul nostru Isus Hristos, “cu toate că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5:8), noi cu atât mai mult ar trebui să facem aceasta.

Noi trebuie să ne **aducem aminte de Isus Hristos** mai întâi de toate, pentru că El este **înviat din morți** sau “fiind înviat din morți.” Este marele adevăr asupra căruia s-a concentrat Pavel în 1 Corinteni 15: “V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi” (1 Corinteni 15:3-4). Acest adevăr este de “primă importanță”, deoarece “dacă n-a înviat Hristos, credința [noastră] este zadarnică, [noi suntem] încă în păcatele [noastre]... Dacă numai

pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!” (v. 17, 19).

Domnul nostru ne-a promis greutate: “Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu;” – a spus El – “dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului. Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său, nici robul mai presus de domnul său.” (Matei 10:22-24).

Pavel nu vorbește de amintirea învierii, oricât de importantă ar fi, ci mai degrabă vorbește de amintirea lui **Isus Hristos**, care este viu din pricina învierii, **fiind înviat dintre cei morți**. Noi nu slujim doar unui eveniment din trecut și nici unei persoane istorice. Isus a trăit cu adevărat o viață omenească și a murit de o moarte omenească, însă noi ne închinăm și Îl slujim, pentru că El nu mai este mort, ci viu. Noi ne **aducem aminte**, ne închinăm și slujim lui Isus Hristos cel *viu*.

Prin învierea Sa, Hristos a devenit “cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea [supremația]” (Coloseni 1:18). Ba mai mult, El a devenit, de asemenea, “cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:29), pentru ca noi să putem fi înviați și să trăim cu El toată eternitatea ca și “Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri” (Evrei 12:23).

Atunci când ne amintim de Hristos ca fiind Domnul nostru înviat, ne concentrăm asupra naturii Sale de Dumnezeu și a rolului Său de Mântuitor. Prin moartea și învierea Sa, Hristos a rupt cătușele păcatului și a poverilor sale, moartea, care este cea mai mare armă a lui Satan. Când noi ne-am încrezut în El, El a devenit Mântuitorul *nostru* și Domnul *nostru*, zdrobind puterea păcatului, a morții și a lui Satan în viețile noastre. Ce altă motivație mai mare pentru a-L sluji ar putea exista decât a-L sluji pe Acel care a învins moartea și a făcut aceasta pentru noi (Ioan 14:19)?

Noi ar trebui, de asemenea, să ne amintim de Isus Hristos ca om, în identificarea Sa cu omenirea decăzută ca fiind un **descendent al lui David**. Descendența Sa umană din seminția lui David nu vorbește doar de umanitatea sa ca fiind Marele nostru Preot înțelegător și milos, care știe toate suferințele noastre și a simțit durerea noastră (Evrei 2:14, 18), însă de asemenea și de regalitatea și maiestatea Sa. Înainte de conceperea lui Isus, îngerul i-a declarat Mariei: “El va fi mare, și va fi chemat Fiul

Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1:32-33). În ultimele sale cuvinte directe către apostolul Ioan pe insula Patmos, Isus a vorbit despre Sine ca fiind “Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață” (Apocalipsa 22:16).

De aceea, dacă Isus Hristos este Mântuitorul nostru divin și Domnul nostru suveran, de ce ar trebui noi oare să ne îngrijorăm cu privire la ce se întâmplă cu noi în această viață? Ca și Marele nostru Preot fără pată, El este capabil să “aibă milă de slăbiciunile noastre”, deoarece El “în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem, deci, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:15, 16).

În calitate de Domn suveran al nostru, Isus Hristos conduce tot ceea ce suntem noi și tot ceea ce se întâmplă cu noi. Noi trebuie să ne împotrivim ispitei, însă nu trebuie să ne fie teamă de ea, deoarece Domnul nostru “nu va îngădui să [fim] ispitiți peste puterile [noastre]; ci, împreună cu isпита, a pregătit și mijlocul să [ieșim] din ea, ca s-o [putem] răbda” (1 Corinteni 10:13). Noi nu trebuie să ne îngrijorăm cu privire la profunzimea problemelor noastre sau a suferințelor noastre. Isaia dă mângâiere tuturor celor care aparțin lui Mesia, Isus Hristos: “El Își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui, și va călăuzi blând oile care alăptează” (Isaia 40:11). “Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui,” (53:4), scrie apoi profetul.

Noi nu trebuie să ne fie teamă de pierderea mântuirii, deoarece Domnul nostru ne asigură de perfecta și absoluta siguranță în El: “Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10:27-28). “De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25). Noi nu trebuie să ne temem de moarte; “Pentru că Eu trăiesc,” – a spus Isus – “și voi veți trăi” (Ioan 14:19). Fiecare credincios poate spune ca și Pavel: “Pentru mine a trăi este Hristos, iar a muri este un câștig” (Filipeni 1:21).

Expresia **după Evanghelia mea** nu se referă la opinia personală a lui Pavel cu privire la Evanghelie, ci la mesajul divin revelat al lui Isus Hristos, ce i-a fost încredințat lui și pe care el îl proclamă ca și “apostol al lui Hristos Isus, prin voia lui Dumnezeu” (2 Timotei 1:1). Hristos era tema Evangheliei la care se referea atunci când a spus: “Timotee, aștește-ți privirea spre Isus Hristos ca și Fiu al lui Dumnezeu și ca și Fiu al omului, ca și Mântuitor și de asemenea ca și Domn și Rege.”

PUTEREA CUVÂNTULUI

„pentru care sufăr până acolo că sunt legat ca un făcător de rele. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat.” (2:9)

O a doua mare motivație pentru credincioșie este puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Pavel pune în contrast întemnițarea sa cu libertatea **Cuvântului lui Dumnezeu, care nu este legat**. Așa cum s-a sugerat în această traducere (NASB), substantivul grecesc, care este echivalentul substantivului **întemnițare**, vine din verbul care este tradus aici **nu este întemnițat**.¹³ Deși Pavel era un om sub autoritatea lui Isus Hristos, el era supus **întemnițării** de către oameni neevlavioși, tot așa cum însuși Isus a fost supus tratării cu răutate din partea oamenilor necredincioși în vremea întrupării Sale. Deși Pavel nu era fără de păcat, așa cum a fost Domnul său, el era totuși fără vină în toate acuzațiile pentru care a fost întemnițat. Pavel nu era un hoț, criminal sau trădător, nici măcar după standardele legii romane. Totuși, el a fost întemnițat ca și un făcător de rele, probabil în închisoarea infamă Mamertine din Roma, așteptând moartea sigură.

Pavel, cu toate acestea, nu se lamenta din pricina nedreptății întemnițării sale; el îl sfătuisese deja pe Timotei să nu-i “fie rușine, deci, de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu” (2 Timotei 1:8). Fie că cunoștea sau nu prima epistolă a lui Petru (scrisă cu mai mulți ani înainte de 2 Timotei), el ar fi fost, cu siguranță, de acord cu atitudinea

¹³ Nota trad.: s-a preluat termenul tradus literal din engleză din cauza relevanței și apropierii mai mari de textul original; în traducerea românească a lui Cornilescu, termenul este tradus cu „legat” în ambele contexte.

apostolului, care, după cum este citat mai sus, a scris: “În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți palmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.” (1 Petru 2:20-21). Pavel “de aceea [simțea] plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strămtorări, pentru Hristos; căci când [era] slab, atunci [era] tare. (2 Corinteni 12:10).

De aceea, ideea lui Pavel în acest verset, nu era de a se plânge cu privire la condiția sa lamentabilă, ci, mai degrabă, de a evidenția, prin contrast, **Cuvântul lui Dumnezeu** cel suveran și descătușat. Apostolul ar fi fost pe deplin de acord cu autorul cărții Evrei, care a declarat: “Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4:12). Așa cum Pavel a scris bisericii din Efes: “sabia Duhului... este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efeseni 6:17), iar această “sabie” divină nu poate fi luată din mâna Duhului de oameni, demoni și nici de însuși Satan.

Dintotdeauna au existat oameni în biserică, și niciodată mai mulți decât în vremea noastră, care cred că puterea Evangheliei este restricționată de opoziția socială și politică. Prin urmare, cei care susțin aceste lucruri argumentează că riscul dezaprobării publice, fără a mai menționa arestul sau întemnițarea pentru predicarea cu îndrăzneală a păcatului, pocăinței și a Evangheliei, ar trebui evitat. Ei promovează viața în discreție și uneori chiar compromisul pentru a face mesajul mai acceptabil și, probabil, mai eficient.

Mulți creștini trăiesc cu iluzia că Cuvântul lui Dumnezeu a avut influență în lumea din Vest, în special în astfel de democrații cum sunt și Statele Unite, în principal din cauza garanțiilor legale ale libertății religiei, iar lupta de a păstra acea libertate este, de aceea, o luptă de păstrare a puterii Evangheliei. De fapt, unii creștini care nu s-ar gândi niciodată la confruntarea societății cu îndrăzneala și solicitarea Evangheliei și la dezaprobarea societății pentru aceste fapte vor lupta cu tărie pentru unele probleme sociale sau politice în modul în care le-ar putea atrage arestarea. Libertatea religioasă este, cu siguranță, laudabilă, iar creștinii care se bucură de ea ar trebui să fie recunoscători și să profite de oportunitățile pe care le poate oferi pentru închinare, mărturie și

slujire. Însă puterea Cuvântului lui Dumnezeu nu a fost niciodată dependentă de protecția omului sau supusă restricției din partea omului. Aceasta este, cu siguranță, evidențierea făcută de Pavel: **Cuvântul lui Dumnezeu nu este și nu poate fi întemnițat (legat).**

Într-o anumită perioadă sub cetatea Romei erau aproximativ 600 de mile (965 km) de catacombe, aproape toate fiind săpate și folosite de 10 generații de creștini de-a lungul unei perioade de 300 de ani. În primele secole ale bisericii, catacombele au servit ca și locuri de întrunire și înmormântare pentru probabil 4.000.000 de creștini. O cunoscută inscripție găsită pe ziduri era "Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat." În renumitul său imn "Cetate tare este Dumnezeu", Martin Luther a declarat: "Trupul ei îl pot ucide; adevărul lui Dumnezeu încă rămâne."

John Bunyan a scris renumita sa lucrare: *Pilgrim's Progress – Călătoria Creștinului*, în timp ce era întemnițat în Bedford, Anglia, pentru predicarea Evangheliei. Totuși, timp de mai multe secole lucrarea sa a fost a doua în vânzări după Biblie. Fereastra celulei lui Bunyan avea în față un zid înalt de piatră care înconjuța închisoarea, fiind imposibil a vedea înăuntru sau în afara celulei sale. În multe zile, cu toate acestea, el predica destul de tare pentru ca vocea sa să fie auzită dincolo de zid, unde sute de ascultători, credincioși și necredincioși, așteptau cu nerăbdare ca el să proclame Cuvântul lui Dumnezeu, care nu putea fi limitat de zidurile de piatră sau grilajele de fier.

Înainte de cucerirea comunistă spre sfârșitul anilor '40 și începutul anilor '50 (sec. XX), existau mai mult de 700.000 de creștini în China. În timpul "revoluției culturale," cel puțin 30.000.000 de chinezi au fost măcelăriți, inclusiv majoritatea creștinilor. Totuși, după mai mult de 40 de ani de împotrăviri brutale, întemnițări și execuții, biserica lui Isus Hristos în acea țară mare se estimează a avea de la 30 la 100 de milioane de membri. Deși copii scrise ale Scripturii sunt încă rare, adevărul Cuvântului lui Dumnezeu rezistă în inimile lor, căci puterea lui nu poate fi legată. Cu cât mai mult el este asaltat, cu atât mai mult el predomina.

Andrew Melville a fost succesorul lui John Knox în Reforma Scoțiană. Odată, un anumit oficial l-a arestat și a spus: "Niciodată nu va fi liniște în această țară până ce o jumătate de duzină dintre voi va fi spânzurată sau alungată [din] țară." Cu un calm perfect, Melville a răspuns fără teamă: "Este tot una pentru mine dacă putrezesc în aer sau

în pământ. Pământul este al Domnului; pământul meu natal este oriunde există bunătațe. Am fost gata să-mi dau viața, când nu era nici măcar pe jumătate atât de uzată, spre plăcerea Dumnezeului meu. Am trăit afară din țara mea 10 ani la fel de bine ca și în ea. Totuși, Dumnezeu fie slăvit, căci nu va sta în puterea ta să spânzuri, nici să exilezi adevărul Său!"

SCOPUL LUCRĂRII

„De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică.” (2:10)

A treia motivație pentru credințioșie este scopul divin al lucrării Domnului pe pământ înainte ca El să se întoarcă.

De aceea se referă la ceea ce Pavel a spus în versetul precedent despre a ne aduce aminte de supremația lui Hristos și despre puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Acele motivații divine au dat apostolului voința de a **răbda totul pentru cei aleși**. El nu vorbește aici despre semenii săi credincioși, ci despre **aleșii** lui Dumnezeu care trebuiau să-și **capete mântuirea care este în Hristos Isus**.

Ca traduce termenul *hina*, care, când este folosit cu conjunctivul, ca și aici cu *tunchanō* (**să capete**), indică o clauză de scop. O traducere mai exactă, de aceea, ar fi **"pentru că"** (după cum este tradus în limba română) necredincioșii cărora el le-a mărturisit să poată **obține mântuirea care este în Hristos Isus**. Pavel a suferit nu doar din pricina credințioșiei sale față de Hristos, ci de asemenea și pentru că, ca și Domnul, el "[dorea] ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință" (2 Petru 3:9). Inima sa reflecta inima lui Dumnezeu, deoarece, ca și Petru, el știa cu certitudine că "În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți" (Fapte 4:12).

Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă clar că "În El [Hristos], Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale" (Efeseni 1:4-5), pentru că "aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său" (Romani 8:29). Fără a lua în seamă alte pasaje din Scriptură, unii

interpreți fataliști folosesc texte ca cele citate mai sus pentru a argumenta că evanghelizarea nu doar că nu este necesară, dar este și arogantă, susținând că Dumnezeu va mântui în mod suveran pe cei pe care El i-a predestinat, indiferent dacă ei aud sau nu, sau dacă cred sau nu Evanghelia. Însă Cuvântul lui Dumnezeu ne învață la fel de clar despre necesitatea credinței pentru mântuire, după cum ne învață și faptul că mântuirea este prin harul gratuit și suveran al lui Dumnezeu. Isus a spus: “nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu” (Ioan 6:65). Însă El de asemenea a spus: “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu nu piară, ci să aibă viața veșnică... Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 3:16, 18, v. 36). Pavel declară succint adevăruri însoțitoare în cuvinte familiare și foarte valoroase: “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8).

Scriptura spune clar că, în ciuda chemării suverane a oamenilor de Domnul, El cheamă pe acei care-l aparțin Lui pentru a-Și extinde chemarea Sa către cei care nu au auzit-o și nu au luat-o în seamă: “Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”, – a spus El – “botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19). Noi suntem chemați să fim “martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Fapte 1:8).

În epistola sa către biserica din Roma, imediat după declararea faptului că “oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit” – Pavel continuă, întrebând retoric: “Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?” (Romani 10:14).

Faptul că mințile noastre limitate nu pot înțelege pe deplin, nici nu pot potrivi astfel de adevăruri în vreun fel nu afectează validitatea lor. Dumnezeu cheamă în mod suveran pe fiecare credincios la harul Său; El în mod suveran cere credința lor pentru ca chemarea Sa plină de har să fie eficientă; iar El în mod suveran cheamă pe acei care sunt mântuiți să fie martorii Săi pentru cei ce nu sunt ai Săi.

John Wesley a călătorit pe jos și călare aproximativ 250.000 de mile (402.336 de km), predicând mai mult de 40.000 de predici și a scris, tradus și editat mai mult de 200 de cărți. El a trăit simplu și a dat aproape

tot din venitul pe care-l primea. Totuși, el a fost ridiculizat în mod continuu și lovit cu pietre de mulțimile rele, fiind izgonit de semenii clerici din Biserica Anglicană. Când a fost vorbit de rău, a răspuns: “Îmi las reputația acolo unde mi-am lăsat și sufletul, în mâinile lui Dumnezeu.” El niciodată nu și-a pierdut bucuria de a sluji și a iubi pe Domnul și pe oameni, atât pe cei mântuiți, cât și pe cei nemântuiți. Un biograf a comentat: “Lui Wesley i s-a dat slujba pe care chiar și un arhangel ar fi invidiat-o.”

George Whitefield, un prieten apropiat și un co-lucrător al lui John și Charles Wesley la începutul lucrării sale, și-a petrecut 34 de ani predicând Evanghelia în Insulele Britanice și în America. El a făcut 13 călătorii trans-atlantice, care erau periculoase în acele vremuri și a predicat cel puțin 18.000 de predici pe cele două continente. Cunoscutul poet și scriitor de imnuri William Cowper – care a scris “Oh! For a Closer Walk with God” și “There Is a Fountain Filled with Blood”¹⁴ – a adus următorul omagiu lui Whitefield:

El a iubit lumea care l-a urât.

Lacrima care a căzut pe Biblia sa a fost sinceră.

Asaltat de scandal și de limba de ceartă,

Singurul său răspuns a fost o viață fără vină.

Acel om ferm al lui Dumnezeu a acordat atenție sfatului lui Petru de a avea “un cuget curat; pentru ca cei ce bîrfesc purtarea voastră bună în Hristos, să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău. Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul!” (1 Petru 3:16-17).

Iar cu ea, continuă Pavel – adică cu “mântuirea care este în Isus Hristos” – vine slava veșnică. În epistola sa către biserica din Roma, Pavel prezintă acest adevăr pe deplin: “Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El” (8:16-17).

¹⁴ Nota trad.: “O! Pentru o umblare mai apropiată cu Dumnezeu” și “Există o fântână plină de sânge”

PROMISIUNEA BINECUVÂNTĂRII VEȘNICE

Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi. Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur. (2:11-13)

O a patra motivație pentru credincioșie față de Hristos este promisiunea binecuvântării veșnice. Pavel folosește expresia **Adevărat este cuvântul acesta** de 5 ori în Epistolele Pastorale (1 și 2 Timotei, Tit), însă aceasta nu se găsește nicăieri în alt pasaj din Noul Testament. El pare să fi folosit această frază pentru a prezenta adevărul care era axiomatic, o axiomă a bisericii primare care era bine cunoscută și crezută. Lunga frază începând cu **dacă am murit împreună cu El** și continuând până în versetul 13 se poate să fi fost folosită ca și un crez în biserica primară. Paralelismul și ritmul ei sugerează că aceste două versete (ca și 1 Timotei 3:16) se poate să fi fost cântate ca și un imn, și acesta este motivul pentru care unele texte grecești și mai multe traduceri moderne le așează sub formă de versuri.

Dacă am murit împreună cu El se poate referi la moartea spirituală despre care Pavel vorbește în Romani. “Noi deci, prin botezul în moartea Lui,” – explica el – “am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui... căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, **dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El!**” (Romani 6:4-5, 7-8).

Însă contextul din 2 Timotei 2:11 pare să sugereze că Pavel aici se referă la martirizare. În acest caz, **dacă cineva și-a sacrificat viața pentru Hristos, adică a murit împreună cu El, acel martiriu dovedește că el a avut viață spirituală în El și va trăi cu El în veșnicie. Nădejdea martirului este viața veșnică după moarte.**

În același fel, **dacă noi răbdăm** prigoana și împotrivirea fără a fi uciși, dovedim că aparținem cu adevărat lui Hristos și că din acest motiv **vom și trăi (domni) împreună cu El.** Aceasta este, de asemenea,

nădejdea credincioșilor care trăiesc în necazuri – Împărăția veșnică. *Basileuō* înseamnă literal *a domni* ca și un rege (*basileus*); verbul de aici este compusul *sumbasileuō*, care înseamnă *a domni cu*. Cealaltă parte a adevărului este că acei care *nu răbdă* oferă dovada că nu aparțin lui Hristos și *nu vor domni cu El*.

“Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele,” – a explicat Pavel credincioșilor din Colose – “El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintii în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel” (Coloseni 1:21-23). Doar dacă Hristos este Domnul unei vieți, El poate prezenta acea viață înaintea Tatălui Său “sfântă, fără prihană și fără vină.” Singura viață care poate **răbda** este o viață în ascultare față de El, iar o viață care nu-L va sluji pe El nu va domni niciodată cu El.

Isus a promis celor 12: “Isus le-a răspuns: ‘Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți ședea și voi pe douăsprezece scaune de domnie, și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel’” (Matei 19:28; Luca 22:29-30). Credincioșii au, de asemenea, poziții de autoritate în Împărăția veșnică, după cum indică 1 Corinteni 6:2-3: “Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate? Nu știți că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile vieții acesteia?” (1 Corinteni 6:2-3). Vorbind despre toți creștinii în slava veșniciei, Pavel a declarat: “Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!” (Romani 5:17).

A **răbda** sau a persevera cu Hristos nu garantează mântuirea, care este în deplină siguranță atunci când o persoană se încrede în El ca Domn și Mântuitor. Noi nu ne putem asigura mântuirea prin propriile noastre eforturi sau puteri, tot așa cum nici la început nu am câștigat-o prin propriile noastre eforturi sau prin propria noastră putere.

Următoarele două condiții și promisiuni sunt negative și contrastive, cel puțin ca formă, celor precedente care sunt pozitive.

Mai întâi, Pavel spune: **Dacă ne lepădăm de El**, adică de Isus Hristos și **El Se va lepăda de noi**. Verbul grecesc tradus **lepădăm** este la timpul viitor, de aceea, expresia este mai bine tradusă prin: “Dacă vreodată ne lepădăm de El” sau “Dacă în viitor ne vom lepăda de El.” Termenul se referă la o confruntare, care ridică foarte mult prețul mărturisirii lui Hristos și prin aceasta testează adevărata credință. Cel ce nu răbda și nu-L mărturisește pe Hristos **Îl va nega pe El (se va lepăda de El)**, deoarece nu i-a aparținut niciodată Lui. “Oricine ... nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul” (2 Ioan 1:9). Cei ce rămân credincioși adevărului pe care-l mărturisesc dau dovadă că aparțin lui Dumnezeu.

“Cum rămâne însă cu lepădarea lui Petru?” – ne-am putea întreba. “Se poate ca un adevărat credincios să se lepede de Domnul?” (Matei 26:69-75; Marcu 14:66-72; Luca 22:54-62; Ioan 18:16, 25-27). Evident e faptul că credincioși ca și Petru pot cădea într-o temporară lașitate și nestatornicie față de Domnul. Noi toți facem aceasta în diferite feluri când nu vrem să declarăm deschis dragostea noastră pentru Hristos într-o anumită situație.

Confruntat cu prețul uceniciei, Petru întâmpină un astfel de test despre care vorbea Pavel. A dovedit el prin aceasta lipsa adevăratei credințe mântuitoare? Reacția sa în urma lepădării, ieșirea și plângerea cu amar cu lacrimi de căință (Matei 26:75), și reabilitarea sa realizată de Domnul în Galilea (Ioan 21:15-17) ne determină să concluzionăm că Petru a fost cu adevărat socotit neprihănit, deși evident nu a fost pe deplin sfințit. Iar până în Ziua Cincizecimii, Petru nu a avut plinătatea Duhului Sfânt. După ce Duhul a venit să locuiască în el în plinătatea Noului Legământ, curajul său, îndrăzneala și disponibilitatea de a întâmpina orice ostilitate au devenit legendare (Fapte 1:5, 8; 2:4, 14-36; 3:1-6, 12-26; 4:1-4, 8-13, 19, 21, 31). Petru a murit martir, așa cum Isus i-a prezis că va muri – credincios în fața execuției pentru Domnul său (Ioan 21:18-19). Tradiția susține că, la cererea sa, el a fost crucificat cu capul în jos, deoarece nu s-a simțit vrednic să moară în același fel ca și Domnul său.

Așa că probabil răspunsul la acea problemă a lepădării lui Petru este că el a avut un eșec momentan, urmat de pocăință. El nu avusese încă plinătatea Duhului, însă pe parcursul restului vieții sale după Ziua

Cincizecimii el L-a mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos, chiar și atunci când mărturia sa l-a costat viața.

Isus a dat un avertisment aspru: “dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 10:33). Există un mod final de lepădare de care nu te mai poți pocăi și, de aceea, este dovada unei inimi nenăscute din nou. După ce ologul a fost vindecat lângă Poarta Frumoasă a templului, Petru a mărturisit despre seriozitatea lepădării de Hristos: “Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeuul părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său Isus pe care voi L-ați dat în mâna lui Pilat; și v-ați lepădat de El înaintea lui, cu toate că el era de părere să-I dea drumul. Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui” (Fapte 3:13-15).

Cei mai periculoși dintre cei ce se leapădă de Hristos sunt “prooroci mincinoși ... care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat” (2 Petru 2:1). Ei nu sunt altceva decât antihriști. Celor care susțin că aparțin lui Dumnezeu ca și Tatăl fără să aparțină însă lui Hristos, Fiul Său, Ioan le spune răspicat: “Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl.” (1 Ioan 2:22-23).

Cu toate acestea, în textul prezent, avertismentul lui Pavel ar putea include pe cei care odată l-au avut pe Hristos, însă mai târziu **s-au lepădat de El** când prețul uceniciei a devenit prea mare. Astfel de ucenici au fost “ucenicii Lui [care] s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El [Isus]” (Ioan 6:66). Despre astfel de creștini falși vorbește autorul cărții Evrei: “Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit” (Evrei 6:4-6).

Ceva mai încolo în 2 Timotei, Pavel descrie astfel de creștini falși ca și “iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste

firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia” (3:2-5). În epistola sa către Tit, el spune despre astfel de oameni că “Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă: nesupuși, și netrebniți pentru orice faptă bună” (Tit 1:16). Neascultarea continuă confirmă în mod inevitabil necredințioșia, sfârșind prin lepădare de Hristos.

A doua promisiune și condiție cu conotație negativă este: **Dacă suntem necredincioși, totuși El [Hristos] rămâne credincios.** În acest context, *apisteō* (suntem necredincioși) înseamnă lipsa credinței mântuitoare, nu doar o credință slabă sau pe care nu te poți baza. Cei nemântuiți se leapădă în cele din urmă de Hristos, deoarece ei niciodată nu au avut credință în El pentru mântuire. Însă **El rămâne credincios**, nu doar celor care cred în El, ci și celor care nu rămân credincioși, ca și în acest caz. Asigurarea divină a lui Dumnezeu de a mântui pe “oricine crede în El [Hristos]” (Ioan 3:16) este urmată aproape imediat de o altă promisiune divină conform căreia “Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 3:18). Așa cum Hristos nu-Și va renege niciodată promisiunea Sa de a mântui pe cei care se încred în El, El de asemenea nu-Și va renege niciodată promisiunea Sa de a condamna pe cei care nu se încred în El. A proceda în alt mod înseamnă a Se **tăgădui singur**, ceea ce natura Sa neprihănită și dreaptă **nu-I poate** permite să facă.

Pe baza absolutei credințioșii a lui Hristos, Pavel a declarat mai devreme în epistola Sa: “sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea.” (2 Timotei 1:12). Pe aceeași bază, autorul cărții Evrei a îndemnat: “Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința” (Evrei 10:23).

CAPITOLUL 5

Pericolul Învățăturii False

“Adu-le aminte de aceste lucruri, și roagă-i fierbinte înaintea lui Dumnezeu, să se ferească de certurile de cuvinte, care nu duc la alt folos decât la pieirea celor ce le ascultă. Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului. Ferește-te de vorbările goale și lumești; căci cei ce le fin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. Și cuvântul lor va roade ca gangrena. Din numărul acestora sunt Imeneu și Filet, care s-au abătut de la adevăr. Ei zic că a și venit învierea, și răstoarnă credința unora. Totuși temelii tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: ‘Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui;’ și: ‘Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de făcădelege!’” (2:14 – 19)

Scriptura afirmă clar că Dumnezeu este adevărul și că El vorbește doar adevărul și nu poate minți. Isus a mărturisit despre Tatăl Său: “Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17); despre El Însuși: “Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6); și despre Duhul Sfânt: El “este Duhul Adevărului” (v.17).

Scriptura de asemenea afirmă că Satan este un mincinos și este tatăl minciunilor (Ioan 8:44), căci însăși natura sa este de a minți și de a înșela. De când el a căzut din înalta sa poziție din ceruri, el și îngerii, care s-au revoltat împreună cu el împotriva lui Dumnezeu, devenind astfel demoni, s-au aflat într-o completă dușmănie și separare de nerăscumpărat față de Dumnezeu. Acea dușmănie a adus un neîntrerupt conflict între Dumnezeu și Satan; îngerii săi răi sunt într-un conflict continuu cu îngerii sfinți ai lui Dumnezeu, iar pe pământ a existat și

continuă să existe un conflict necruțător între adevărul lui Dumnezeu și minciunile lui Satan.

Nici măcar oamenii lui Dumnezeu nu au scăpat de mrejele neadevărului. Profeții falși erau nenorocirea Israelului din vechime. La fel, învățătorii falși, predicatorii falși și chiar Hristoșii falși au fost blestemul bisericii și vor continua să fie până la revenirea Domnului. Isus a prezis cu privire la ultimele zile: "Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși" (Matei 24:24).

Satan încearcă să pervertească adevărul lui Dumnezeu și să-l înlocuiască cu neadevărurile lui. El încearcă să țină omenirea căzută, în întuneric spiritual, aducând confuzie și descurajare printre oamenii lui Dumnezeu. Înșelăciunea lui Satan a fost cea care a momit-o pe Eva și apoi pe Adam de a nu se încrede în Dumnezeu, ceea ce a adus păcatul și moartea în creația Sa perfectă și a separat omenirea acum păcătoasă de Dumnezeu cel sfânt. Din acea vreme, omenirea și-a continuat existența în gunoii și mocirla păcatului și a înșelăciunii. De-a lungul secolelor, șuvoiul continuu al neadevărurilor a devenit din ce în ce mai adânc, mai larg, și s-a transformat treptat într-o mare distructivă a rătăției. Învățătura falsă cu privire la Dumnezeu, la Hristos, la Biblie și la realitatea spirituală este molipsitoare. Tatăl minciunilor lucrează neobosit pentru a perverti și a corupe adevărul mântuitor și sfânt al Cuvântului scris al lui Dumnezeu, Biblia, și al Cuvântului viu, Fiul Său, Isus Hristos.

Culte "creștine" abundă azi mai mult ca oricând, după cum se dezvoltă și orice alt tip de religie falsă. Multe denominațiuni protestante care odată erau campioane ale infailibilului Cuvânt al lui Dumnezeu și ale Evangheliei mântuitoare a lui Isus Hristos s-au întors la filosofia umană și la înțelepciunea lumească. Făcând astfel, ei au abandonat adevărurile centrale ale Creștinismului Biblic – inclusiv Trinitatea, dumnezeirea lui Hristos, ispășirea Sa răscumpărătoare și mântuirea doar prin har. Respingând adevărul lui Dumnezeu, ei au ajuns să treacă cu vederea și să îmbrățișeze nenumărate rele – universalismul, hedonismul, psihologia, mântuirea prin propriile eforturi, poftele și adulterul, homosexualitatea, avortul și o mulțime de alte păcate. Efectele învățaturii nocive, fără voia lui Dumnezeu au fost devastatoare și pline de blestem, nu doar pentru membrii acelor biserici, ci și pentru un mare număr de oameni nemântuiți care și-au întărit răutatea prin religia falsă.

Petru a amintit credincioșilor din vremea sa: "În [Israel] s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși,

care vor strecura pe furis erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău" (2 Petru 2:1-2).

Pavel a avertizat prezbiterii din Efes: "Luăți seama, deci, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătoase, ca să tragă pe ucenici de partea lor" (Fapte 20:28-30). Aceasta era amenințarea de înșelăciune care a făcut ca Duhul Sfânt să inspire pe Pavel să scrie: "Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun. Feriți-vă de orice se pare rău." (1 Tesaloniceni 5:21-22).

Tânăr fiind, probabil trecut de 25 de ani, Timotei a fost desemnat de Pavel să slujească bisericii din Efes și să rezolve câteva din problemele menționate în referința anterioară. "Lupii răpitori" își începuseră deja lucrarea lor de dezbinare și distrugere, iar adunarea suferea un serios declin moral și spiritual. Așa cum face întotdeauna, învățătura rea duce la o trăire rea.

În prima sa epistolă către Timotei, Pavel a spus:

"După cum te-am rugat la plecarea mea în Macedonia, să rămâi în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățătură, și să nu se țină de basme și de înșirări de neamuri fără sfârșit, care dau naștere mai mult la certuri de vorbe, decât fac să înainteze lucrul lui Dumnezeu prin credință, așa fac și acum... Porunca pe care ți-o dau, fiule Timotei, după proorociile făcute mai înainte despre tine, este ca, prin ele să te lupți lupta cea bună, și să păstrezi credința și un cuget curat pe care unui l-au pierdut, și au căzut din credință." (1 Timotei 1:3-4, 18-19)

El a continuat să aducă la cunoștința tânărului pastor următoarele aspecte: "Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu ferul roșu în însuși cugetul lor... Dacă vei pune în mintea fraților aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Hristos Isus, fiindcă te hrănești cu cuvintele credinței și ale buneii învățături pe care ai urmat-o până acum" (4:1-2, 6; 6:3-4, 20-21).

Deja în a doua sa epistolă, Pavel l-a atenționat pe Timotei: „Dreptarul învățăturilor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus. Lucrul acela bun care și s-a încredințat, păzește-l prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi” (2 Timotei 1:13-14). Într-un pasaj de mai târziu el avertizează:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudaroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, cleveitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfăți; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia. Sunt printre ei umii, care se vără prin case, și momesc pe femeile ușuraticе îngreuiate de păcate și frământate de felurite poște, care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.” (3:1-7; 4:1-3)

AVERTIZEAZĂ-I CU PRIVIRE LA ÎNVĂȚATURA FALSĂ

„Adu-le aminte de aceste lucruri, și roagă-i fierbinte¹⁵ înaintea lui Dumnezeu, să se ferească de certurile de cuvinte, care nu duc la alt folos” (2:14a)

Scopul lui Pavel era de a-l motiva și încuraja pe Timotei să se țină bine de acel adevăr și să-l dea altora, care să procedeze la fel (2:2). Doar cu o cunoștință desăvârșită despre adevărul lui Dumnezeu acea falsitate și înșelăciune poate fi recunoscută, i se poate opune rezistență și împotrăvire.

Din acest motiv, Pavel începe acest pasaj despre învățatura falsă cu expresia **Adu-le aminte aceste lucruri**. După cum s-a menționat în capitolul precedent al comentariului, **adu-le aminte** traduce un imperativ, după cum fac și multe alte verbe din 2 Timotei 2, de exemplu: „întărește-te” (v. 1), „încredințează” (v. 2) și „înțelege” (v. 7), „caută să” (v. 15), „ferește-te” (v. 16) și „îndepărteze” (v. 19). Din cauza timpului prezent din limba greacă, **adu-le aminte (amintește-le)** implică sensul de persistență.

¹⁵ Nota trad.: în versiunea engleză (NASB) expresia este tradusă cu „cere-le solemn”

Le ([lor] adu-le...) se referă la întreaga adunare din Efes, cât și la „oamenii de încredere” menționați în 2:2. **Lucruri** se referă la ce s-a vorbit deja în acest capitol, și anume – responsabilitatea *pozitivă* de a da mai departe altora adevărul lui Dumnezeu, care, la rândul lor, îl vor transmite altora; de a lucra cu grijă în lucrarea Domnului ca un soldat, atlet și plugar; de a-și aminti de faptul că Isus este viu, înviat din morți; și de a le aminti despre întâietatea lui Hristos, puterea Cuvântului lui Dumnezeu și scopul lucrării Sale. Chemarea constă în predicarea continuă a adevărului, a învățaturii sănatoase, astfel încât să nu poată fi uitată (Tit 2:1, 15).

Petru a fost dedicat aceleiași lucrări, după cum spune el în a doua sa epistolă:

„De aceea voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, cu toate că le știți, și sunteți tari în adevărul pe care-l aveți. Dar socotesc că este drept, cât voi mai fi în cortul acesta, să vă țin treji aducându-vă aminte; căci știu că dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Isus Hristos. Îmi voi da osteneala, deci, ca, și după moartea mea, să vă puteți aduce totdeauna aminte de aceste lucruri.” (2 Petru 1:12-15)

Începând cu versetul 14, apostolul se concentrează asupra responsabilității cu conotație *negativă* a lui Timotei de a se împotrivi și a corecta învățatura din biserică.

Timotei trebuia să-i **roage fierbinte înaintea lui Dumnezeu, să se ferească de certurile de cuvinte, care nu duc la alt folos**.

Diamarturomai (roagă fierbinte sau cere solemn) este un verb puternic, folosit aici ca și un participiu imperativ, care are semnificația de avertisment aspru. Seriozitatea muștrării este clarificată, în primul rând, pentru că ea intensifică mai mult puternica poruncă a lui Pavel de la începutul acestui verset și, în al doilea rând, pentru că avertismentul trebuie să fie dat în **prezența lui Dumnezeu**. Bineînțeles, Dumnezeu este întotdeauna prezent, iar El nu este niciodată în neștiință de ceea ce fac copiii Săi. Însă din pricina pericolului profund al falsei învățături, Pavel a vrut să se asigure că Timotei și cei pe care el i-a muștrat aveau o clară și continuă cunoștință de **prezența lui Dumnezeu**. Conștientizarea specială a prezenței lui Dumnezeu adaugă o măsură de frică sănătoasă de Domnul și, de aceea, o hotărâre și mai mare de a-I sluji cu credincioșie.

Pavel a folosit expresia “în prezența lui Dumnezeu” de două ori în această epistolă către Timotei (5:21; 6:13). El o folosește din nou, spunând: “Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu” și apoi întărește cererea adăugând: “și înaintea lui Hristos Isus, care va judeca viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa” (2 Timotei 4:1).

Uneori în Scriptură expresia “prezența Domnului” este folosită pentru a mângâia pe cei credincioși. Apropiindu-se de moarte, Isaac l-a implorat pe Esau: “Adu-mi vânat și fă-mi o mâncare ca să mănânc; și te voi binecuvânta înaintea Domnului, înainte de a muri.” (Geneza 27:7). În marele său psalm de victorie, David s-a bucurat: “Dumnezeule, când ai ieșit Tu în fruntea poporului, și când mergeai în pustie, s-a cutremurat pământul, s-au topit cerurile, dinaintea lui Dumnezeu, s-a zguduit Sinai dinaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu lui Israel” (Psalmi 68:7-8). Reasigurându-l pe Zaharia cu privire la nașterea lui Ioan Botezătorul, îngerul a spus: “Eu sunt Gavril, care stau înaintea lui Dumnezeu; am fost trimis să-ți vorbesc, și să-ți aduc această veste bună” (Luca 1:19). Petru s-a adresat unei mulțimi de Iudei din afara Templului la scurt timp după Ziua Cincizecimii, rugându-i: “Pocăiți-vă, deci, și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se ștergă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore” (Fapte 3:19). Autorul cărții Evrei ne asigură de arătarea lui Hristos în ceruri pentru noi “înaintea lui Dumnezeu”¹⁶ (Evrei 9:24).

Însă în majoritatea cazurilor, “prezența Domnului” se referă la asprimea lui Dumnezeu, manifestată prin judecată. Aproape de începutul psalmului citat mai sus, David exclamă: “Cum se risipește fumul, așa-i risipești Tu; cum se topește ceara la foc, așa pier cei răi dinaintea lui Dumnezeu.” (Psalmi 68:2; 97:5; 114:7). Când Hristos se întoarce pentru judecată, necredincioșii “vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” (2 Tesaloniceni 1:9).

Având în vedere prezența veșnicului Dumnezeu, Pavel acuză în mod solemn biserica din Efes să se ferească de certurile de cuvinte, care sunt nefolositoare.

Așa cum devine clar în următorul verset, Pavel nu vorbea despre cearta imatură din pricina unor probleme minore, cu toate că și acelea pot duce la dezbinare. *Logomacheō* (certuri de cuvinte) are sensul de a duce un război de cuvinte, în acest context cu învățători falși, care sunt mai

¹⁶ Nota trad.: în versiunea engleză (NASB) sintagma este tradusă cu „în prezența lui Dumnezeu”

târziu descriși ca fiind cei “care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” (2 Timotei 3:7). Astfel de înșelători folosesc înțelepciunea și rațiunea umană pentru a submina Cuvântul lui Dumnezeu, iar credincioșii nu trebuie să se certe cu ei, în special în biserică.

Chiar și din perspectivă umană, este evident că nici o dezbateră nu poate fi purtată eficient când ambele părți argumentează cu implicații complet opuse și contradictorii. Necredincioșii nu se bazează pe autoritatea divină a Cuvântului lui Dumnezeu, iar credincioșii ar trebui să nu se bazeze pe presupusa autoritate a cuvintelor oamenilor. Indiferent cât de sănătoase din punct de vedere biblic ar putea părea argumentele lor în ele însele, creștinii care discută în mod controversat cu necredincioșii permit din neatenție ca Scriptura să fie considerată la același nivel cu înțelepciunea umană.

Discutarea interpretărilor Scripturii și învățaturii cu alți credincioși care recunosc Biblia ca fiind Cuvântul infailibil și autoritar al lui Dumnezeu este folositoare când aceasta se face într-un duh de smerenie și politețe și este o încercare onestă de a înțelege adevărul. În primele zile ale bisericii, Consiliul de la Ierusalim a fost chemat să rezolve o dispută privitoare la circumcizia credincioșilor (vezi Fapte 15). De-a lungul istoriei bisericii, credincioși la fel de evlavioși aveau diferențe cu privire la anumite aspecte ale doctrinei, așa cum încă diferă și azi. Însă a discuta în contradictoriu despre doctrină cu cineva care disprețuiește Scriptura este un lucru atât inutil, cât și nebunesc.

În *The Screwtape Letters*, scrieri de ficțiune însă cu înțeles spiritual, C. S. Lewis scrie despre un demon mai bătrân care dă unui demon mai mic numit Wormwood (Amărăciune) următorul sfat privitor la ispitirea unui anumit om care i-a fost desemnat: “Omul tău a fost obișnuit, de când era încă un copil, să aibă o mulțime de filosofii incompatibile ce umblă haotic prin capul său. El nu se gândește la doctrine ca fiind în principal ‘adevărare’ sau ‘false,’ ci ca fiind ‘academice’ sau ‘practice.’... Jargonul, nu argumentul, este cel mai bun aliat al tău pentru a-l ține departe de Biserică” ([New York: Macmillan, 1961], 8).

Satan știe într-adevăr că majoritatea oamenilor, inclusiv mulți care sunt inteligenți și bine educați, sunt mai apti să fie convinși prin jargon popular decât prin argument biblic sau dovadă reală – în ciuda a ceea ce ei ar putea susține. În ultimele secole, cele mai nebiblice, mai umaniste și mai destructive, filosofii au venit pe calea unei educații de

nivel mai înalt, inclusiv prin multe colegii, universități și seminarii care susțin că sunt creștine, și au fost, într-adevăr, cândva. Inteligența umană nu a fost niciodată pe măsura vicșugurilor lui Satan. Mândria păcătoasă a omului nu este nicăieri mai clar văzută decât în înălțarea propriului său intelect mai presus de Scriptură și în a considera studiul o completă nebulie. Mulți studenți neinițiați se adună să învețe de la astfel de pseudo-cărturari, având tăria singurelor convingeri pe care le mai au transformate în slăbiciune.

Bombardamentul ideilor și exprimărilor, care nu sunt după voia lui Dumnezeu, asaltează azi societatea în general, și chiar și biserica evanghelică, într-un mod înspăimântător. Mai înspăimântătoare decât ideile false în sine, cu toate acestea, este indiferența față de ele și adesea acceptarea lor de către acei ce se numesc creștini și susțin că sunt născuți din nou. Avortul, evoluția teistică, homosexualitatea, divorțul fără vreo vinovăție întemeiată, feminismul și multe alte concepte și atitudini nebiblice au invadat biserica la un nivel alarmant. Una dintre cele mai cunoscute și mai atractive învățături false este promovarea supraaprecierii de sine ca și o virtute creștină, pe când în realitate, aceasta este însăși temelia păcatului. Astfel de noțiuni destructive sunt inevitabile când creștinii ascultă de lume mai presus decât de Cuvânt și sunt mai convinși de înțelepciunea umană decât de cea a lui Dumnezeu. Mult prea puțini lideri din biserica de azi pot spune cu sinceritate ca și Pavel că “propovăduirea [lor] nu se întemeiază nici pe rătăcire, nici pe necurăție, nici pe viclenie” (1 Tesaloniceni 2:3).

În timp ce creștinii devin din ce în ce mai puțin familiarizați cu Scriptura și cu învățătura sănătoasă ca o temelie riguroasă, ei devin o pradă ușoară pentru jargonul care sună creștinește, însă care se împotrivesc puternic adevărului lui Dumnezeu. Astfel de idei nebiblice și arbitrare cum sunt “ucis în Duhul” și “legându-l pe Satan” înlocuiesc în mod frecvent sau sunt evaluate mai presus decât supunerea, și învățătura despre supunere față de Scriptură.

Oricare ar fi fost erorile doctrinare specifice care amenințau biserica din Efes, ele erau în mod evident serioase. În prima sa epistolă către Timotei, Pavel a avertizat: “Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Timotei 4:1). Fără îndoială, unele dintre acele învățături drăcești pătrundeau deja în biserica de acolo.

În orice caz, Pavel dă 6 motive specifice pentru evitarea și împotrivirea față de *toată* învățătura falsă: ea distruge ascultătorii

(2:14b), aduce rușine asupra învățătorului (v. 15), duce la răutate (v. 16), se răspândește rapid (v. 17a), răstoarnă credința unora (v.17b-18) și tot ea îi caracterizează pe cei care nu aparțin Domnului (v. 19).

ÎNVĂȚĂTURA FALSĂ DISTRUGE ASCULTĂTORII

„duc ... la pieirea celor ce le ascultă.” (2: 14b)

Primul și cel mai evident rău al învățaturii false este dezastrul pe care îl aduce celor care o ascultă. Ea pune obstacole în calea necredincioșilor, care altfel ar putea fi întorși de la adevărata cale a mântuirii. Ea face rău și credincioșilor, cauzând confuzie, îndoială, descurajare și neascultare.

Așa cum ați putea deduce, *katastrophē* (ruinează, strică) este termenul din care noi avem cuvântul *catastrofă*. Învățătura falsă are un efect catastrofal. Cuvântul grecesc are sensul fundamental de a fi răsturnat sau distrus, iar în acest context el are conotația mai explicită de a fi distrus din punct de vedere spiritual. Pavel vorbește despre învățătura care în mod intenționat distruge, răstoarnă adevărul înlocuindu-l cu falsul. Prin urmare, în loc să zidească ascultătorii, ea îi distruge; în loc să-i aducă la o îmbogățire a cunoașterii, ea îi aduce la dezastru.

O altă utilizare a aceluși cuvânt grecesc se găsește în Noul Testament, în a doua epistolă a lui Petru, unde gravitatea sa extremă este și mai clară: “[Dumnezeu] a osândit ... la pieire [*katastrophē*] și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire” (2 Petru 2:6). În această epistolă, Petru confruntă învățătura falsă care, până în acea vreme, pervertise adevărul lui Dumnezeu și distrugea ascultătorii ei din toată lumea. Acei oameni “neștiutori și nestatornici” au distorsionat învățătura lui Pavel, așa cum au făcut și cu “celelalte Scripturi, spre pierzarea lor” (2 Petru 3:15-16). Cu toate acestea, mai periculoși erau cei din biserică – “învățători mincinoși, care vor strecura pe furis erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat” (2 Petru 2:1).

ÎNVĂȚĂTURA FALSĂ ADUCE RUȘINE ASUPRA ÎNVĂȚĂTORILOR

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului.” (2:15)

Al doilea avertisment al lui Pavel cu privire la învățătura falsă reiese în contrast cu cele menționate. Contrar unor astfel de pervertitori ai adevărului lui Dumnezeu asemeni celor menționați de Petru, Timotei trebuia, conform traducerii din versiunea engleză, să fie **harnic să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat**.

Spoudazō (a fi harnic) are sensul de a avea o perseverență plină de râvnă pentru a realiza un anumit obiectiv. Credinciosul **harnic** – în acest context, învățătorul harnic – depune efortul maxim pentru a împărtăși adevărul lui Dumnezeu în mod complet, clar și explicit. El se dedică fără reținere pentru a excela în studierea, interpretarea, explicarea și aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care “Prezbiterii care cârmuiesc bine, [trebuie] să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora” (1 Timotei 5:17).

Scopul acelei harnicii nu este de a mulțumi pe alții și, cu siguranță, nu de a se mulțumi pe sine, ci pentru a te **înfațișa încercat înaintea lui Dumnezeu**. *Paristēmi* (a te înfațișa) literal înseamnă a sta alături de. Ideea din acest pasaj este de a sta alături de sau înaintea lui Dumnezeu, de a se prezenta pentru cercetare pentru a fi acreditat de El. *Dokimos* (acreditat, acceptat, recunoscut, încercat) se referă la a trece favorabil o cercetare atentă și a fi socotit, astfel, neprihănit.

Scopul suprem al învățătorului harnic și altruist este de a-I plăcea lui Dumnezeu. “Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu?” – i-a întregat Pavel pe credincioșii galateni – “Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos” (Galateni 1:10). Fiecare învățător și predicator creștin ar trebui să poată spune: “fiindcă Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze Evanghelia, căutăm să vorbim așa ca să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cercetează inima” (1 Tesaloniceni 2:4). Cea mai mare dorință a lui este să-L audă pe Stăpânul său spunând: “Bine, rob bun și credincios” (Matei

25:21). Un astfel de învățător sau predicator este **un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine**.

Implicația clară, în special în lumina următoarelor 3 versete, este că învățătorii falși, pe de altă parte, au un mare motiv pentru care să le fie **rușine**. Un dicționar definește **rușinea** ca fiind “o emoție dureroasă cauzată de conștiința vinovăției, deficienței sau lipsei de politețe.” Un alt dicționar spune că ea este “sentimentul dureros care ia naștere din mustrarea de conștiință în urma comiterii a ceva dezonorabil.” De aceea, spre deosebire de un învățător care este ca un **lucrător care n-are de ce să-i fie rușine**, un învățător care transmite neadevărul, în special în numele lui Dumnezeu și sub pretextul Creștinismului, *trebuie* să simtă rușinea (1 Ioan 2:28).

Este evident, cu toate acestea, că cei ce au cel mai mare motiv să se rușineze sunt cei mai nerușinați. Ei sunt printre acei despre care vorbește Pavel în epistola sa către biserica din Filipi: “Căci v-am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți, care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos. Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeu lor este pântecul și *slava lor este în rușinea lor*, și se gândesc la lucrurile de pe pământ.” (Filipeni 3:18-19). Cei ce persistă în pervertirea Evangheliei nu sunt altceva decât “dușmani ai lui Hristos.” Cea mai aspră acuzație, care le-a fost adusă vine din partea lui Iuda, care-i numește “stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără rușine împreună cu voi și se îndoapă de-a binelea; niște nori fără apă mânăți încoace și încolo de vânturi, niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, deștrădăcinați, niște valuri înfuriate ale mării care își spumegă rușinile lor, niște stele rătăcitoare cărora le este păstrată negura întunericului pentru vecie” (Iuda 12-13).

Este clar atât din Vechiul cât și din Noul Testament, și, de asemenea, și din istoria bisericii, și din vremea noastră, că mulți dintre cei mai răi învățători falși susțin a fi slujitori ai lui Dumnezeu. Majoritatea cărturarilor, Fariseilor și a altor lideri iudei de pe vremea lui Isus se considerau a fi cei mai evlavioși dintre evlavioși, și, de asemenea, a fi singurii interpreți de încredere ai Scripturii. Totuși, Isus a spus despre ei: “Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44).

Chiar și cu excepția acelor extreme, *oricine* ignoră, reprezintă greșit, interpretează greșit sau depreciază adevărul lui Dumnezeu prin

adăugare la el sau scoatere din el (Apocalipsa 22:18-19) are motiv pentru care să-i fie nu doar rușine, ci și teamă. Fie că o fac în mod conștient sau nu, acei care distorsionează și defăimează adevărul lui Dumnezeu sunt copiii spirituali ai lui Satan. Ei sunt furnizorii minciunilor sale dezgustătoare și se află sub judecata suverană și certă a lui Dumnezeu.

Caracteristica unui învățător sau predicator credincios este faptul că **împarte drept Cuvântul adevărului**¹⁷. Această expresie traduce participiul *orthotomeō*, care literal înseamnă a tăia drept. Este folosit pentru un meșteșugar care taie drept de-a lungul unei linii, pentru un plugar care ară o brazdă dreaptă, pentru un zidar care pune o linie dreaptă de cărămizi, sau pentru un muncitor care asfaltează un drum drept. Metaforic, era folosit pentru realizarea cu grijă a oricărei însărcinări. Deoarece Pavel era de meserie confecționar de corturi (Fapte 18:3), se poate ca el să se fi gândit la tăierea sau coaserea în linie dreaptă a multelor bucăți de piele sau material necesar pentru a face un cort.

Uneori, în Noul Testament, expresia **Cuvântul adevărului** sau mesajul adevărului se referă în special la Evanghelia. Pavel a amintit credincioșilor din Efes: “și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit,” (Efeseni 1:13; Coloseni 1:5). Iacov vorbește despre Tatăl care-Și exercită voia Sa în “[nașterea noastră] prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pargă a fapturilor Lui” (Iacov 1:18). Multe alte referințe la **adevărul** lui Dumnezeu se referă la întreaga revelație a Cuvântului său din Scriptură. Isus s-a gândit, fără îndoială, la acest înțeles general când s-a rugat Tatălui pentru noi: “Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17). În orice caz, ideea lui Pavel de aici este de aceeași natură – fiecare aspect al adevărului lui Dumnezeu trebuie să fie **mănuit cu acuratețe (împărțit drept)** ca și o încredințare sacră de către cei care-l aduc ca învățătură și de către cei care-l aud.

Un atent exeget și comentator al Cuvântului adevărului lui Dumnezeu trebuie să fie meticolos în felul în care interpretează și pune laolaltă multele adevăruri individuale găsite în Scriptură. Primul și cel mai important principiu este cel al bazării doctrinei și standardelor de viață doar pe Scriptură (*solo scriptura*), un motto principal al Reformei Protestante.

Deoarece Biblia este singura sursă infailibilă, autoritară și suficientă a lui Dumnezeu în ce privește **Cuvântul** Său divin al **adevărului**, oricare alt adevăr se bazează pe acest adevăr. Nu înseamnă că infailibilitatea Scripturii este un adevăr mai important decât, să spunem, dumnezeirea lui Hristos sau Trinitatea. Însă doar din adevărul Scripturii putem cunoaște toate celelalte adevăruri. Cuvântul adevărului lui Dumnezeu din Scriptură este sursa și măsura nu doar a întregului adevăr moral și spiritual, ci a întregului adevăr de *orice fel* pe baza căruia se vorbește.

În dorința de a explica și în încercarea de a justifica conceperea primului său copil în afara căsătoriei, un prominent lider evanghelic a susținut că adevărata căsătorie cu soția sa a început mai degrabă în acea vreme, decât atunci când a avut loc nunta. Acea afirmație, bineînțeles, contrazice total ceea ce învață Scriptura referitor la păcătirea necondiționată a păcatului trupesc. Când soția aceluia om a fost întrebată cum s-a simțit ea când acea “indiscreție” a fost făcută publică, ea a adăugat ceva la denaturarea Scripturii, făcută de soțul ei răspunzând: “Ei bine, acum înțeleg semnificația pasajului Ioan 8:32, ‘adevărul vă va face slobozi.’” Până și cea mai superficială privire asupra aceluia pasaj ne descoperă că Isus nu vorbea despre acel sentiment de ușurare, care adesea vine când un păcat este îndreptățit. El vorbea despre adevărul divinității și mesianității sale. El vorbea “acelor iudei care crezuseră în El,” explicând că cunoștința lor și eliberarea lor de către acel adevăr era condiționată de rămânerea lor în Cuvântul Său, ceea ce i-ar fi transformat în “cu adevărat ucenicii [Săii]” (v.31).

La fel de blasfematoare a fost o tânără femeie care a pozat goală pentru o revistă pornografică și a spus că aceea experiență a apropiat-o mai mult de Dumnezeu. Ea a citat chiar promisiunea scripturală “Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:8). Trufașa nebunie a declarației ei este exprimată clar în următoarea jumătate a aceluia verset, care poruncește: “Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!”

A te pocăi cu adevărat de un păcat și a avea siguranța iertării lui Dumnezeu este un lucru diferit de răstălmăcirea Cuvântului lui Dumnezeu într-un efort de a îndreptăți păcatul. Pentru un necredincios, care nu susține că ar fi evlavios, este normal să nu-i fie rușine de păcat, însă cu totul altceva putem spune despre o persoană care susține că este mântuită și nu este rușinată de păcat, în special folosind Cuvântul lui Dumnezeu pentru a se apăra.

¹⁷ Nota trad.: în versiunea engleză (NASB): „mănuiește cu acuratețe”.

ÎNVĂȚĂTURA FALSĂ DUCE LA LIPSA DE EVLAVIE

Ferește-te de vorbările goale și lumești; căci cei ce le țin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu¹⁸ (2:16)

Un al treilea pericol al învățaturii false este faptul că duce la lipsă de sfințenie, de evlavie. Însă indică contrastul dintre "mănuirea cu acuratețe (împărțirea dreaptă) a Cuvântului adevărului" și avertismentul de a evita vorbările goale și lumești. Astfel de vorbire nu trebuie "împărțită" în vreun fel.

Pavel a dat un sfat similar lui Tit: "de întrebările nebune, de înșirările de neamuri, de certuri și ciorovăieli privitoare la Lege, ferește-te, căci sunt nefolositoare și zadarnice" (Tit 3:9). Apostolul a dat lui Timotei un astfel de sfat mai devreme, adăugând și avertismentul de a evita "flecăriile lumești și de împotrivirile științei, pe nedrept numite astfel" (1 Timotei 6:20). Acel fel de vorbire este o pierdere de timp și doar o confuzie, în cel mai bun caz, și este, în cea mai mare măsură, dăunătoare din punct de vedere spiritual, acesta fiind aspectul la care se gândea Pavel aici. Cuvintele părerilor lumești nu sunt altceva decât pălăvrăgeli fără noimă.

Pavel nu vorbește despre pălăvrăgeală sau bârfă, care pot provoca și ele daune considerabile în biserică. El vorbește despre ereziile destructive, care pervertesc adevărul divin și vor duce la o mai mare lipsă de evlavie. Vorbăria în sine este suficient de rea, însă când ea infectează ascultătorii, răul capătă proporții și mai ample.

Acest pericol nu este restricționat doar în ce privește necredincioșii sau doar credincioșii imaturi. Pavel vorbește direct lui Timotei, care, în ciuda timidității sale și a descurajării temporare, era totuși un lider spiritual înzestrat în care apostolul a avut mare încredere. El a fost numit lider ca și reprezentant oficial al lui Pavel în biserică din Efes. Nimeni nu este scutit de influența nocivă a neadevărului. Așa cum un doctor nu poate să nu se expună la bolile periculoase pe care le tratează, un predicator sau un învățător evlavios nu poate să nu se expună unor idei periculoase. Însă așa cum un doctor menține expunerea minimă și se concentrează asupra distrugerii bolii, tot așa și predicatorul sau

¹⁸ Nota trad.: în versiunea NASB: "Evită însă vorbările goale și lumești pentru că ele vor duce la o lipsă de evlavie".

învățătorul cu frică de Domnul trebuie să se ferească de expunerea față de neadevăr, în timp ce i se împotrivesțe și caută să-l distrugă cu adevărul.

Când învățătorii falși nu sunt combătuți sau demascați, "Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău" (2 Petru 2:2). Situația spirituală critică a multor denominațiuni religioase și a multor instituții creștine care odată aveau baze solide biblice este o mare dovadă a distrugerii periculoase și nocive, provocate de învățatura falsă. Moștenirea doctrinei false este o mai mare lipsă de evlavie a vieții bazate pe neadevăr. Eroarea nu poate împiedica firea, nu poate opri diavolul și nu poate proteja de lume. Învățatura falsă nu oferă nici o apărare împotriva fărădelegii și nici o tărie pentru a face ceea ce este bine și ceea ce aduce cinste lui Dumnezeu.

ÎNVĂȚĂTURA FALSĂ SE RĂSPÂNDEȘTE RAPID

„Și cuvântul lor va roade¹⁹ ca gangrena.” (2:17a)

Ba mai mult, doctrina falsă răspândită prin vorbirea învățătorilor falși își va extinde infecția sa ca gangrena. Gangrena traduce termenul *gangraina*, cuvântul grecesc din care este derivat. În antichitate, termenul era folosit pentru cancer și pentru gangrenă, căci ambele boli se extind rapid și sunt mortale. Chiar și în războaiele zilelor noastre gangrena este una dintre cele mai periculoase maladii de pe câmpul de luptă. Dacă nu este tratată prompt și cu grijă, ea poate duce rapid la amputare sau moarte. Religia falsă și minciunile satanice se răspândesc mai repede decât adevărul, deoarece inima păcătoasă a omului este mai receptivă la ele.

Înșelăciunile religioase sunt atât de contagioase, malițioase și perfide, încât ele trebuie să fie mănuite doar cu mască și mănuși de protecție. Folosind o altă ilustrare, Iuda spune că cei care sunt în mare pericol spiritual ar trebui să fie smulși "din foc" (Iuda 1:23) ca și cărbunii aprinși. Într-un fel figurativ marele preot Iosua, care devenise vicios ca și restul preoțimii, a fost recuperat în mod divin și cruțat, ca și "un tăciune scos din foc" (Zaharia 3:2).

¹⁹ Nota trad.: în versiunea NASB: „se extinde”

„Toata lumea zace în cel rău” spune Ioan în prima sa epistolă (1 Ioan 5:19). În aceeași epistolă, el spune că noi nu trebuie să “[iubim] lumea, nici lucrurile din lume”, deoarece “Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume” (2:15-16). Iacov de asemenea avertizează: “Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4:4). Lumea este în tovărășie cu demonii în dezvoltarea și răspândirea epidemiei de gangrenă spirituală mortală.

Învățătorii falși sunt lumești și slujesc prințului acestei lumi; de aceea sunt atât de periculoși. Iar creșterea rapidă a tehnologiei a ajutat deșertăciunea lumească și fiecare altă formă de răutate sau lipsă de evlavie să se dezvolte mai rapid, expunând mai mulți oameni la o învățătură mai rea decât și-ar fi putut imagina cei care au trăit chiar cu câteva generații în urmă. Prin urmare, creștinii din ziua de azi au un motiv mai mare decât oricând să “nu [dea] crezare oricărui duh; ci să [cerceteze] duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși” (1 Ioan 4:1). “Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, și lumea îi ascultă” (v. 5). De aceea, creștinii nu au nici o scuză nici măcar pentru faptul că-i ascultă, cu atât mai puțin că preiau căile și crezurile lor, care nu sunt plăcute lui Dumnezeu.

ÎNVĂȚĂTURA FALSĂ TULBURĂ CREDINȚA UNORA

„Din numărul acestora sunt Imeneu și Filet, care s-au abătut de la adevăr. Ei zic că a și venit învierea, și răstoarnă credința unora.” (2:17b-18)

Pavel identifică unul dintre învățătorii falși ca fiind Imeneu, care, deoarece a fost denunțat în epistola anterioară, evident era o amenințare pentru biserica din Efes de mai multă vreme. Deși Pavel l-a scos din biserică în timp ce el încă era în Efes, lăsându-l “pe mâna Satanei,” Imeneu pare să fi persistat în eforturile sale de a înșela credincioșii de acolo, iar Filet l-a înlocuit pe Alexandru care era împreună uneltitor cu el (vezi 1 Timotei 1:20).

Acei oameni erau apostazi, ca și cei despre care le-a scris autorul cărții Evrei: “Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc,

și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit” (Evrei 6:4-6). Ei au “[călcat] în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, [au pângărit] sângele legământului, cu care [au fost sfințiți], și [au batjocorit] pe Duhul harului” (Evrei 10:29). Așa cum Isus a spus despre Iuda (Matei 26:24), ar fi fost mai bine pentru acei oameni dacă nu s-ar fi născut.

Ereziile lui **Imeneu și Filet** consta în faptul că ei susțineau că **învierea a și avut loc** (1 Corinteni 15:12). Pavel nu explică la ce înviere se refereau ei. Nici învierea lui Isus (care avusese deja loc), nici învierea fizică a credincioșilor (care nu avusese încă loc) nu par a avea sens în acest context. Pare probabil, de aceea, că acești oameni propuneau o anumită formă de înviere spirituală ca fiind singura înviere. Poate că ei au crezut că singura înviere a fost unirea spirituală cu Hristos în moartea și învierea Sa (Romani 6:1-11). O astfel de perspectivă s-ar fi bazat pe filosofia păgână grecească, poate gnosticismul incipient, ai cărui sprijinitori credeau că trupul și toate celelalte lucruri materiale sunt rele în esență. Unii dintre grecii din Atena care l-au luat în răs pe Pavel “când [l-au] auzit ei [vorbind] de învierea morților” (Fapte 17:32) susțineau, fără îndoială, un astfel de dualism filosofic și erau îngroziiți de ideea că trupul avea să fie restaurat dincolo de viață. **Imeneu și Filet** poate că aveau crezul multor păgâni, conform căruia singura imortalitate este în viața continuată prin urmași. Negând învierea în trup, ei distrugeau însăși temelia credinței creștine – negând atât realitatea, cât și implicațiile învierii lui Hristos.

În prima sa epistolă către biserica din Corint, Pavel clarifică importanța impresionantă atât a învierii lui Hristos, cât și a învierii credincioșilor și a unei bune înțelegeri a acestor adevăruri. “Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră. Ba încă noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu; fiindcă, am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. ... Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre” (1 Corinteni 15:13-15, 17).

A nega sau a distorsiona adevărul despre **înviere** înseamnă a nega sau a distorsiona esența Evangheliei. De aceea, propovăduirea acelei învățături este un lucru tragic și condamabil. Nu doar că este o

blasfemie la adresa lui Dumnezeu și defăimează Cuvântul Său, ci va și răsturna, inevitabil, credința unora.

Anatrepō (a răsturna) are semnificația de tulburare sau distrugere, indicând faptul că credința unora dintre acei care au dat ascultare învățătorilor falși nu era credința mântuitoare, care nu poate fi răsturnată sau distrusă. Acei ascultători se pare că au auzit Evanghelia și au fost atrași de Creștinism ca fiind un posibil răspuns la căutarea lor religioasă. Însă pentru că ei nu și-au pus credința în Hristos ca Domn și Mântuitor, fiind expuși la înșelăciune, au căzut pradă învățăturii deformate și au rămas pierduți.

Din nou, acel trist adevăr descoperă unul dintre cele mai mari pericole ale unei Evanghelii false: ea ține unele suflete – nenumărate milioane de suflete, de-a lungul secolelor – afară din Împărăție.

ÎNVĂȚĂTURA FALSĂ CARACTERIZEAZĂ PE CEI CARE NU APARTIN DOMNULUI

„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: ‘Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui;’ și: ‘Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!’” (2:19)

Ultimul pericol al învățăturii false menționat aici este că aceasta îi caracterizează pe cei ce sunt nemântuiți și neevlavioși.

Pavel își exprimă din nou ideea, folosind o opoziție. Totuși, continuă el, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită. Spre deosebire de cei care se încred într-un plan satanic al religiei, cei care sunt cu adevărat mântuiți, care sunt copiii spirituali ai lui Dumnezeu și ucenici autentici ai lui Isus Hristos fac parte din temelia tare a lui Dumnezeu.

În acest context, temelia tare a lui Dumnezeu pare să se refere cel mai probabil la biserică. În epistola anterioară către Timotei, Pavel vorbește despre “casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpu și temelia adevărului” (1 Timotei 3:15). Temelia bisericii lui Hristos stă pe adevăr, iar “porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18).

Noi avem pecetea lui Dumnezeu bazată pe acea promisiune. O *sphragis* (pecete) era un semn de proprietate, iar Dumnezeu și-a pus pecetea Sa divină ca semn al stăpânirii pe biserică. În vremurile din

urmă, acei care “n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu” vor fi chinuiți de lăcuste (Apocalipsa 9:4). Este, de asemenea, neîndoielnic faptul că pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor va proteja credincioșii pentru a nu primi semnul fiarei (vezi Apocalipsa 13:16).

Pecetea lui Dumnezeu ca semn al stăpânirii este asupra bisericii în două moduri. În primul rând, fiecare membru al trupului lui Hristos, biserica, are certitudinea divină de alegere a lui Dumnezeu, în sensul că “Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui.” Sursa acestui citat nu este sigură, însă probabil că este din cartea Numeri; atunci când unii israeliți au vrut să se revolte împotriva Domnului și împotriva liderilor numiți de El, Moise și Aaron, Moise a declarat lui Core și celorlalți rebeli: “Măine, Domnul va arăta cine este al Lui și cine este sfânt, și-l va lăsa să se apropie de El; va lăsa să se apropie de El pe acela pe care-l va alege” (Numeri 16:5).

“Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine” – ne asigură Isus. “Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.” (Ioan 10:27-28). Ca și Satan, învățătorii falși pot cauza o mare confuzie și neliniște printre oamenii lui Dumnezeu, însă ei nu pot corupe și nici nu pot distruge pe oamenii Săi, deoarece “de la început Dumnezeu [ne-a] ales pentru mântuire” (2 Tesaloniceni 2:13a).

Noul Testament este plin de astfel de garanții: “Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine;” – promite Isus – “și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară: căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Și voia Celui ce M-a trimis, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:37-40). Dumnezeu ne-a ales în Hristos pentru mântuire “înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1:4), “Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit” (Romani 8:29-30).

Al doilea mod în care Dumnezeu și-a pus pecetea Sa pe biserică este prin sfințirea personală, curățirea fiecărui membru. De aceea Pavel spune: “Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!” Acest citat se poate să fi fost luat din același pasaj din cartea Numeri, în care Moise i-a avertizat mai târziu pe cei evlavioși:

“Depărtați-vă de corturile acestor oameni răi, și nu vă atingeți de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriți odată cu pedepsirea lor pentru toate păcatele lor” (Numeri 16:26). Cei ce nu s-au separat de rebelii răi au fost distruși împreună cu ei când “Pământul și-a deschis gura, și i-a înghițit” (v. 32).

Acest al doilea aspect de sfințire este atât un îndemn, cât și o afirmație. Îndemnul este: “Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți, deci, pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:19-20). Petru de asemenea îndeamnă pe cei credincioși: “după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (1 Petru 1:15).

Însă sfințirea noastră este de asemenea susținută în mod divin. În versetul din 2 Tesaloniceni citat mai sus, în care Pavel asigură credincioșii că Dumnezeu i-a ales pentru mântuire, el adaugă: “în sfințirea Duhului și credința adevărului” (2:13b). În ciuda multelor noastre eșecuri și a frecvenței noastre necredincioșii, Dumnezeu va duce la bun sfârșit cu bunătate sfințirea noastră. “Sunt încredințat” a mărturisit Pavel “că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:6).

CAPITOLUL 6

Un Vas de Cinste

Într-o casă mare nu sunt numai vase din aur și din argint, ci și din lemn și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele pentru o întrebuințare de ocară. Deci dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună. Fugi de pozele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare, căci știi că dau naștere la certuri. Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia. (2:20-26)

Un refren scris de Audrey Mieir exprimă frumos duhul dedicării despre care vorbește Pavel în acest pasaj.

*Să fiu folosit de Dumnezeu
Pentru a cânta, a vorbi, a mă ruga.
Să fiu folosit de Dumnezeu
Pentru a arăta cuiva calea.
Tânjesc atât de mult să simt
Atingerea focului Său mistuitor;
Să fiu folosit de Dumnezeu
Este dorința mea.*

Fiecare credincios ar trebui să aibă acea dorință arzătoare să fie folosit de Dumnezeu în orice mod ales de Dumnezeu. Abundența pasajului 2 Timotei 2 pare a se fi revărsat de la chemarea de a se “[întări] în harul care este în Hristos Isus” (2:1) la a fi “un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine” (v.15) pentru a fi “folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună” (v. 21).

ILUSTRAȚIA

„Într-o casă mare nu sunt numai vase din aur și din argint, ci și din lemn și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele pentru o întrebuințare de ocară.” (2:20)

Ca și în multe alte epistole, Pavel folosește ilustrația unui vas pentru a descrie creștinii. De exemplu, în apărarea dreptului suveran al lui Dumnezeu de a mântui și a condamna după voia Sa perfectă și divină, apostolul folosește întrebările retorice: “Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară?” (Romani 9:21). Evidențind completa noastră dependență de puterea și harul permisiv al lui Dumnezeu pentru a sluji, el a amintit credincioșilor corinteni faptul că “Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi” (2 Corinteni 4:7).

Folosind ilustrația unei case mari cu proprietari bogați și care se poate să aibă mulți locatari, multe camere și multă mobilă, el spune că **nu sunt numai vase din aur și din argint, ci și din lemn și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele pentru o întrebuințare de ocară.**

Așa cum s-a menționat în capitoul anterior al comentariului, contextul sugerează cu putere că “temelia tare a lui Dumnezeu” (v. 19) se referă la biserică, care este păzitorul pământesc al adevărului lui Dumnezeu (v. 18). Proprietatea lui Dumnezeu sau “pecetea” pe biserică este alcătuită din două părți. Din perspectiva divină, ea este alegerea Sa suverană a “celor ce sunt ai Săi”, iar din perspectiva umană ea este neprihănirea credinciosului autentic, cel care “rostește numele Domnului” și se ferește de “fărădelege”.

De aceea, **casa mare** ar reprezenta întreaga biserică a lui Dumnezeu, trupul lui Hristos, alcătuit din toți credincioșii adevărați, iar

vasele din ea reprezintă fiecare credincios în parte – cele de cinste **din aur și de argint** și cele de ocară **din lemn și de pământ**.

Skeuos (**vas**) era folosit pentru o largă varietate de scule, ustensile și decorațiuni casnice, inclusiv pentru mobilă și unelte. Din pricina materialelor menționate aici din care erau făcute aceste articole, se pare că Pavel se gândea la vase de servit. Însă oricare ar fi fost articolele, ideea sa rămâne aceeași. Articolele făcute din **aur și argint** sunt mai valoroase și mai prezentabile decât cele din **lemn sau pământ**. Primele ar fi expuse ca decorațiuni importante sau folosite pentru a servi oaspeți importanți în semn de cinste. Articolele inferioare, pe de altă parte, erau strict pentru utilizare obișnuită. Ele erau obișnuite, simple, substituibile, neatractive și adesea murdare și josnice, deoarece unele erau folosite pentru gunoi și pentru resturile de prin casă ce trebuiau aruncate. Acestea erau folosite pentru treburile care nu erau niciodată văzute și erau ținute pe cât posibil în locuri ferite departe de ochiul vizitatorilor. A le arăta oaspeților ar fi fost o faptă de o mare dezonoare, **ocară**.

(Ar trebui observat faptul că în acest context vasele de lemn și de lut sunt disprețuite din perspectiva Domnului, pe când în 2 Corinteni 4:7 Pavel este bucuros să fie un “vas de lut”, deoarece el folosește aici analogia pentru a-și exprima auto-evaluarea și smerenia sa.)

Onoare și dezonoare sau cinste și ocară în traducerea românească nu se referă la creștinii adevărați și, respectiv, la cei falși. Isus clarifică în pilda grâului și a neghinei (Matei 13:24-30) și în învățătura Sa privitoare la judecata popoarelor ilustrată prin oi și capre (Matei 25:31-46) că biserica vizibilă pe pământ va conține atât necredincioși, cât și credincioși până la întoarcerea Lui și darea poruncii de a face separarea finală. Însă Pavel nu vorbește despre acea distincție.

Aici, el nu vorbește nici despre diferitele daruri date de Dumnezeu pentru credincioși. În epistola sa către Romani, el spune: “Prin harul, care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia. Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa, și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui” (Romani 12:3-6). El evidențiază același adevăr în prima sa epistolă către corinteni, spunând: “Dacă tot trupul ar fi ochi,

unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum, deci, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El” (1 Corinteni 12:17-18).

Vasele de cinste reprezintă credincioșii care sunt devotați și folositori Domnului. Ei sunt soldați buni, atleți competitivi, fermieri care lucrează din greu, așa cum s-a menționat în versetele 3-6. Prin contrast, vasele de ocară sunt soldații lași, atleții leneși și fermierii trândavi, oamenii murdari potrivii doar pentru scopurile cele mai umile și mai neînsemnate. De aceea, **onoare și deonoare (cinste și ocară)** se referă la felurile în care credincioșii autentici sunt găsiți folositori Domnului în realizarea lucrării la care El i-a chemat. În acest sens, toți credincioșii *ar trebui să fie*, însă nu sunt întotdeauna vase de cinste.

Unii lideri efeseni, inclusiv Timotei, au devenit descurajați și apatici. O parte din problemă era aparenta lor intimidare de către învățătorii falși, cum erau Imeneu, Alexandru și Filet, pe care i-a demascat Pavel în mod special (1 Timotei 1:20; 2 Timotei 2:17). Deoarece Pavel repetă multe îndemnuri date lui Timotei și celorlalți lideri din Efes, problemele serioase, pe care a căutat el să le corecteze, trebuie că au persistat sau au revenit.

Iar pentru că această epistolă este adresată lui Timotei, principalul supraveghetor sau prezbiter și împuternicit apostolic în biserica din Efes, îndemnurile lui Pavel din 2:20-26 par a fi direcționate mai întâi de toate către liderii din acea biserică. Această interpretare este susținută de referința “robul Domnului” (v. 24), care, în acest context, probabil este folosit ca și un termen oficial referindu-se la prezbiteri. Pe lângă aceasta, caracteristicile menționate în versetele 24-25 corespund mai multor calificări pentru acea funcție listate în 1 Timotei 3:2-3 și Tit 1:5-9.

În versetele 21-26, Pavel dă 9 caracteristici care marchează credinciosul dedicat și evlavios care este un vas de cinste. El va avea o viață curățită (v. 21a), un suflet sfințit (v. 21b), va fi folositor lui Dumnezeu (v. 21c), va fi pregătit pentru slujbă (v. 21d), va avea o inimă curată (v. 22) și va avea o minte înțeleaptă (v. 23), o comportare blândă (v. 24), un duh smerit (v. 25a) și o atitudine miloasă (v. 25b-26).

O VIAȚĂ CURĂȚITĂ

„Deci dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste” (2:21a)

Curățește vine din *ekkathairō*, o formă accentuată a termenului *kathairō* (de unde în engleză avem “catharsis” – cuvânt preluat identic și în limba română), care înseamnă a curăța total, purificare completă. **Acestea** se referă la vasele de ocară menționate în versetul precedent, de care un om, care este credincios, se curățește. Așa cum s-a observat, vasele de ocară sunt oamenii întinați din biserică, de aceea, povățuirea dată de Pavel este pentru credincioșii evlavioși de a se separa de semenii lor credincioși care sunt întinați, necurați, nu sunt ascultători și supuși Domnului, nefiind dornici să slujească.

Păcatul este contagios, iar asocierea cu oamenii păcătoși și nerușinați în mod evident este periculoasă din punct de vedere moral și spiritual. “Cine umblă cu înțeleptii se face înțelept, dar cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău” (Proverbe 13:20). Povățuirea dată de Domnul iudeilor exilați în Babilonul păgân se aplică fiecărui credincios, care caută să-l slujească pe El cu credincioșie. “Plecați, plecați, ieșiți din Babilon!” – a proclamat Isaia. “Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă” (Isaia 52:11).

Un credincios imoral și/sau îndoielnic din punct de vedere al învățăturii, în special un lider care are influență, este mai periculos decât un păgân sau un ateu, deoarece frații și surorile mai slabi sau care sunt în neveghere ar putea presupune sau gândi că anumite practici sau idei sunt permise doar pentru că ele sunt practicate și aduse ca învățătură de către unii lideri din biserică.

Pavel a explicat credincioșilor din Corint:

“V-am scris în epistola mea să n-aveți nici o legătură cu curvarii. Însă n-am înțeles cu curvarii lumii acesteia sau cu cei lacomi de bani sau cu cei hrăpăreți sau cu cei ce se închină la idoli, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume. Ci v-am scris să n-aveți nici un fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice ‘frate’ totuși este curvar sau lacom de bani sau închinător la idoli sau defăimător sau bețiv sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați. În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru? Cât despre cei de

afară, îi judecă Dumnezeu. Dați afară, deci, din mijlocul vostru pe răul acela.” (1 Corinteni 5:9-13)

Doar nu vă așteptați ca necredincioșii să gândească, să vorbească și să se comporte ca și creștini. Vigilența voastră ar trebui să se trezească împotriva influenței lor. Însă, așa cum “vorbăria goală și lumească”, care duce “la o mai mare răutate” și se întinde precum “gangrena” (2 Timotei 2:16-17), la fel asocierea voită cu credincioșii neevlavioși, vasele de ocară, va cauza inevitabil ca o parte din păcatul lor să vă infecteze și pe voi, fie că vă dați sau nu seama de acest lucru. “Nu vă înșelați: ‘Tovărășiile rele strică obiceiurile bune’” (1 Corinteni 15:33). Părtășia cu membrii întinați ai bisericii dezvoltă toleranță față de întinarea lor.

Slujirea cu credincioșie Domnului cere separarea de acei care vă pot contamina. Avertizându-l pe Ieremia cu privire la asocierea cu israeliții neevlavioși, Dumnezeu a spus: “Dacă te vei lipi iarăși de Mine, îți voi răspunde iarăși, și vei sta înaintea Mea; dacă vei despărți ce este de preț de ce este fără preț, vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la tine, nu tu să te întorci la ei!” (Ieremia 15:19). Cu alte cuvinte, influența ar trebui să fie unidirecțională. Dacă acei israeliți necredincioși erau duși la pocăință de predicarea și exemplul lui Ieremia, Domnul avea să fie mulțumit. Însă profetul nu trebuia să permită niciodată ca necurăția lor să-l infecteze și pe el.

Autorul cărții Evrei dă acest avertisment aspru: “Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea” (Evrei 12:15). Amărăciunea necontrolată, chiar și într-un credincios care, de altfel, este neprihănit, nu este un păcat neînsemnat și doar personal. Ea este foarte distructivă și poate demoraliza și slăbi în mod serios o întreagă adunare.

Refuzul de asociere cu credincioșii care păcătuiesc este, de asemenea, spre binele lor. Dacă ei nu sunt disciplinați și sunt acceptați prea repede în părtășia bisericii, ei se vor simți treptat mai confortabil în păcatul lor. Îndepărtarea din biserică, pe de altă parte, îi poate ajuta în sensul că le-ar putea fi rușine și se vor pocăi. “Și dacă n-ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă,” – i-a instruit Pavel pe cei din biserică din Tesalonic – “însemnați-vi-l, și să n-aveți nici un fel de legături cu el, ca să-i fie rușine” (2 Tesaloniceni 3:14).

Nici un creștin nu ar trebui să se asocieze cu creștinii superficiali care sunt întinați din punct de vedere moral și spiritual. Noi nu ar trebui să ne dorim să fim în preajma celor a căror limbaj și stil de viață nu-l cinstesc pe Hristos. Noi nu ar trebui să ne dorim să ne asociem cu cei ce au o vorbire periculoasă, cu cei care tolerează răul în viețile lor și în viețile altor credincioși, sau a căror supunere față de Domnul este superficială și prefăcută. Un **vas de cinste** nu poate rămâne de cinste și de folos, dacă este în mod continuu contaminat de vasele de ocară. El nu poate rămâne pur fără a avea o părtășie curată.

UN SUFLET SFINȚIT

„sfințit,” (2:21b)

O a doua caracteristică a unui vas de cinste este un suflet **sfințit**. **Sfințit** vine din *hagiazō*, care are înțelesul de bază de a fi pus de-o parte. Un creștin este **sfințit**, pus de-o parte, în două feluri: în sens negativ, el este pus de-o parte *de la* păcat; în sens pozitiv, el este pus de-o parte *pentru* Dumnezeu și pentru neprihănirea Sa. Așa cum vasele din templu și din locurile sfinte erau puse de-o parte de cele de uz lumesc și erau dedicate doar lui Dumnezeu și slujbei Sale, tot așa sunt și acei credincioși care sunt vase de cinste în biserică. Scopul lor suprem ca și creștini, scopul din care derivă toate îndatoririle, este de a sluji lui Dumnezeu. Pentru aceasta ei se păstrează curați. Ar fi de neimaginat ca un vas să poată alterna între a fi folosit pentru resturile de aruncat și pentru mâncare pentru oaspeți. Un vas de cinste este ținut curat.

Sfințit traduce un participiu perfect pasiv, indicând o condiție care deja există. Când noi ne încredem în Isus Hristos ca Domn și Mântuitor, El imediat “a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30). Fiecare credincios a fost ales de Dumnezeu “de la început ... pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului” (2 Tesaloniceni 2:13; 1 Petru 1:2). Mântuirea în sine este o sfințire, punându-ne de-o parte pentru Dumnezeu, fiind de asemenea începutul unui proces ce durează toată viața. Este atât o realitate, cât și o experiență progresivă.

Creștinii nu sunt doar **sfințiți** prin faptul că au o bună relație cu Dumnezeu, ci sunt **sfințiți**, de asemenea, în timp ce cresc în realizarea scopului lui Dumnezeu de a duce o viață neprihănită. Acesta este

înțelesul termenului folosit aici. “Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră.” – declară Pavel – “să vă feriți de curvie... Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire” (1 Tesaloniceni 4:3, 7). Viața sfințită este o viață a purității sfințeniei și evlaviei. Este un **vas de cinste**, vrednic de a fi folosit de Domnul.

Din perspectiva negativă, credinciosul este **sfințit**, sau pus de-o parte, *de la* răutate. Noua noastră viață răscumpărată în Hristos trebuie să fie în mare contrast cu viața noastră anterioară, nemântuită. “Vorbesc omenește, din pricina neputinței firii voastre pământești: după cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărâdelegii, așa că săvârșeați fărâdelegii, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră!” (Romani 6:19; v. 22). Vasele de cinste sunt separate de păcat, de lume, de fire, de Satan și de voința proprie a omului vechi.

FOLOSITOR LUI DUMNEZEU

„**folositor stăpânului său**” (2:21 c)

Un vas de cinste este **folositor Stăpânului său**. Folosind același cuvânt grecesc (*euchrēstos*), Pavel vorbește despre Marcu în aceeași epistolă ca fiind “de folos [lui] pentru slujbă” (4:11). Apostolul a dorit ca Timotei să fie **folositor** lui Isus Hristos, **Stăpânul**, așa cum Marcu era folositor lui în lucrarea sa apostolică.

Cea mai profundă dorință a inimii lui Pavel era de a fi **folositor Stăpânului**. El a mărturisit: “Nu știți că cei ce alegă în locul de alergare, toți alegă, dar numai unul capătă premiul? Alergați, deci, în așa fel ca să câpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji” (1 Corinteni 9:24-25). Pe de altă parte, cea mai mare teamă a apostolului era de a-și pierde utilitatea pentru **Stăpânul său** din pricina păcatului. “Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg” – a continuat el. “Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (v. 26-27).

Stăpân traduce termenul *despotēs*, de unde noi avem “despot.” Creștinii nu sunt doar înrudiți cu Dumnezeu; ei *aparțin* cu totul lui Dumnezeu. El este Stăpânul nostru suveran, Domnul nostru iubit și binevoitor, căruia îi aparținem. “Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?” – întreabă Pavel retoric. “Căci ați fost cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6:19-20).

PREGĂTIȚI PENTRU LUCRAREA BUNĂ

„**destoinic pentru orice lucrare bună**” (2:21 d)

Un vas de cinste pentru Domnul este **destoinic (pregătit) pentru orice lucrare bună**. *Hetoimazō (pregătit)* are semnificația de mare voință și dorință, dar și de pregătire, bunăvoință, disponibilitate. Ca și “sfințit,” cuvântul **pregătit (destoinic)** traduce un perfect pasiv, indicând o stare care deja există. Când noi am fost mântuiți, Domnul ne-a pus într-o stare de pregătire divină, în care noi am primit propriul Său Duh Sfânt să locuiască în noi și să ne împuternicească. Noi avem și Cuvântul Său divin în Scriptură ca să ne învețe adevărul Său și voia Sa. Însă, spre deosebire de vasele de metal, pământ sau lemn, un vas uman are o voință. De aceea, pregătirea noastră deplină pentru slujba Domnului cere mai mult decât doar *a avea* Duhul Său în noi și *a poseda* anumitele talente și daruri pe care El ni le-a dat și *a ști* adevărul pe care El l-a revelat. Ea cere, de asemenea, voința și disponibilitatea noastră autentică și fără rețineri de *a ne supune* Duhului Său, de *a folosi* acele talente și daruri și de *a asculta* de adevărul Său revelat în slujba și în puterea Sa. În cuvintele imnului citat mai sus, creștinul care este cu adevărat **pregătit (destoinic)** poate spune cu sinceritate: “Să fiu folosit de Dumnezeu este dorința mea.”

O INIMĂ CURATĂ

„Fugi de poftele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.” (2:22)

Acest verset prezintă 5 caracteristici ale unei **inimi curate**, el fiind a 5-a caracteristică a unui vas de cinste pentru Domnul. Acest verset este aproape identic cu îndrumarea apostolului din epistola sa anterioară către Timotei: “Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea” (1 Timotei 6:11).

Primul atribut al unei **inimi curate** are o conotație negativă, exprimat aici în porunca **fugi de poftele tinereții**. Fugi vine din grecescul *phuegō*, din care a derivat cuvântul “fugar”. Verbul grecesc este aici o poruncă la imperativ prezent, indicând faptul că fuga nu este opțională, ci trebuie să fie persistentă. Acel înțeles este reflectat în termenul “fugar”, care se referă la o persoană ce este în continuu pe fugă pentru a scăpa să nu fie prinsă. Creștinul devotat este în continuu pe fugă, fugind de pasiunile păcătoase, care au început când eram tineri.

Timotei avea cam treizeci de ani, fiind mai tânăr decât Pavel când a fost scrisă această epistolă. De aceea el era relativ **tânăr** și era încă ispitit de multe **poft**e păcătoase caracteristice vârstei tinerilor. Aceste pofte implică mult mai mult decât o dorință sexuală păcătoasă, ci și mândria, tânjirea după bogăție și putere, ambiție exagerată, gelozie, invidie, un duh certăreț și al afirmării de sine și multe alte pofte păcătoase.

Timotei era timid și se pare că uneori era rușinat de asocierea sa apropiată cu Pavel și cu Evanghelia fermă pe care el o proclama. El se temea probabil de persecuție și se poate să nu mai fi confruntat cu îndrăzneală pe toți acei care au compromis și au interpretat eronat adevărul descoperit al lui Dumnezeu. El pare să fi fost intimidat în mod special de oamenii mai în vârstă din biserică care reprezentau conducerea ei (1 Timotei 4:12). Pierzând bătălia cu **poft**ele tinereții nu avea să fie de ajutor în rezolvarea problemei conducerii sau îndreptarea eficientă a învățăturii greșite și a practicilor imorale, ci avea să-i agraveze conflictul. Spre binele său și al bisericii, el trebuia să **fugă** de astfel de ispite și înclinații.

Următoarele 4 atribute ale unei **inimi curate** sunt pozitive și pătrunzătoare: **neprihănirea, credința, dragostea și pacea**. Urmărirea acestor virtuți este celălalt aspect al **fugii de poft**ele tinereții. La fel ca și în cazul verbului **fugi**, verbul grecesc tradus **urmărește** este un imperativ, ceea ce întărește ideea că Pavel nu dă doar o sugestie.

Un credincios care nu fuge *de* păcat *înspre* **neprihănire** va fi învins de păcat. “Duhul necurat, când iese afară dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, și caută odihnă. Fiindcă n-o găsește, zice: ‘Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit.’ Și când vine, o găsește măturată și împodobită. Atunci se duce de mai ia cu el alte șapte duhuri, mai rele decât el; intră împreună în casă, se așează în ea, și starea de pe urmă a omului aceluia ajunge mai rea decât cea dintâi” (Luca 11:24-26). Singura modalitate de a nu fi “biruit de rău” este de a “[birui] răul prin bine” (Romani 12:21). Înțelegând acel adevăr, psalmistul a scris: “Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău” (Psalmi 119:9). În orice vreme trăiește cel credincios, singurul ghid infailibil și eficient spre **neprihănire** este Cuvântul divin al lui Dumnezeu. Trăirea unei vieți curate nu implică urmarea unui sistem ezoteric de ritualuri, a avea o experiență mistică, a ajunge la un nivel special al înțelepciunii umane sau a lua o decizie de a face astfel. Însă prin urmărirea cu credincioșie și ascultarea de adevărul Scripturii, chiar și cel mai simplu copil al lui Dumnezeu este capabil să **urmărească** victorios **neprihănirea** Domnului.

Credinciosul evlavios va **urmări ... credința**. În acest context, *pistis* (credință) este mai bine tradus cu termenul de “credincioșie”, așa cum se vorbește despre ceea ce este a lui Dumnezeu din Romani 3:3 și despre roada Duhului din Galateni 5:22. Scopul suprem al unui credincios cu **inima curată** este de a fi plăcut lui Dumnezeu și de a-L glorifica pe El, urmărind integritatea, loialitatea și sinceritatea. Din pricina lipsei unor astfel de lucruri i-a muștrat Isus pe ipocriții cărturari și farisei: “cele mai însemnate lucruri din Lege – dreptatea, mila și credincioșia” (Matei 23:23). Creștinul cu adevărat credincios va fi dedicat lui Dumnezeu, Cuvântului, lucrării lui Dumnezeu și oamenilor Lui.

El va **urmări** de asemenea ... **dragostea**, prima și cea mai importantă roadă a Duhului (Galateni 5:22). Dintre mai multele cuvinte din limba greacă care sunt traduse **dragoste**, *agape* este cel mai nobil, deoarece este cuvântul alegerii, nu al sentimentelor sau simțirilor (chiar dacă și acelea sunt bune uneori). Este dragostea minții și a voinței, nu a

emoției sau a afecțiunii, fie ele și la cel mai înalt nivel. Este dragostea unei decizii conștiente, nu a impulsului. Este dragostea care se concentrează asupra bunăstării celui iubit, nu asupra mulțumirii de sine sau a auto-împlinirii. **Dragostea agape** nu este bazată pe atractivitatea sau vrednicia celor care sunt iubiți, ci pe nevoile lor, chiar și atunci când ei sunt cei mai neatractivi și mai nevrednici. Este lipsită de egoism și se dăruiește.

Dragostea agape este folosită de nenumărate ori cu privire la însuși Dumnezeu. Ea este **dragostea** pe care Dumnezeu Tatăl o are pentru propriul Său Fiu, Isus Hristos (Ioan 17:26) și pentru cei care-I aparțin Fiului prin credință (Ioan 14:2 1). Ea este dragostea pe care Domnul nostru plin de har o are chiar și pentru omenirea căzută și păcătoasă (Ioan 3:16; Romani 5:8). Dragostea *agape* este atât de caracteristică lui Dumnezeu, încât Ioan ne spune de 2 ori că El *este* dragoste (1 Ioan 4:8, 16).

Credinciosul evlavios va urmări și ... **pacea**. *Eirēnē* (**pace**) este termenul din care noi avem cuvintele "liniștit" și "liniște" (respectiv "senin" și "seninătate"). În acest context, termenul nu se referă la absența războiului, ci la relațiile armonioase dintre oameni și Dumnezeu, dintre oameni și alți oameni, în special dintre creștini. "Dacă este cu putință, intrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii" poruncește Pavel. (Romani 12:18).

Deși biserica din Efes era una dintre cele mai mature și mai credincioase adunări menționate în Noul Testament, în vremea în care Pavel a scris epistolele sale către Timotei, ea trecea printr-o perioadă de conflicte interne serioase. Prezicerea făcută de Pavel prezbiterilor bisericii când s-au întâlnit pe țarm lângă Milet deja se împlinea. "Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori" – a avertizat el – "care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor" (Fapte 20:29-30). Pentru a confrunța toate acestea și a menține pacea este nevoie de un echilibru discret.

Cei ce cheamă pe Domnul este o descriere a creștinilor autentici, referindu-se în special la strigătul lor către **Domnul** pentru mântuire – pentru harul Său, mila Sa, iertarea Sa. A **chema pe Domnul** este echivalent cu *a-ți pune credința mântuitoare în El*. "În adevăr, nu este nici o deosebire între iudeu și grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă" – îi asigură Pavel pe credincioșii din Roma. Citând din Ioel 2:32, el apoi adaugă: "Fiindcă

‘oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.’" (Romani 10:12-13). Apostolul își începe prima sa epistolă către biserica din Corint cu aceste cuvinte: "Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, și fratele Sosten, către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți, și către *toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos*, Domnul lor și al nostru" (1 Corinteni 1:1-2).

Însă nu toți cei care-L cheamă pe Domnul pentru mântuire continuă să-L slujească și să-L asculte cu credincioșie. De aceea, termenul dintr-o **inimă curată** continuă să identifice credincioșii evlavioși, care sunt calificați ca și vase de cinste. Termenul **curată** are aceeași rădăcină ca și cuvântul "curățește" din versetul 21 și ne întoarce la începutul gândului lui Pavel – la adevărul că un vas curat este un vas folositor. Ei continuă să **cheme pe Domnul** pentru îndrumare, tărie și înțelepciune în trăire pentru El. Creștinul cu o **inimă curată** urmărește cu conștiinciozitate neprihănirea, credința, dragostea și pacea menționate în prima jumătate a acestui verset. El este "vasul de cinste, este sfințit, este folositor Stăpânului, este pregătit pentru orice lucrare bună", după cum s-a menționat în versetul anterior.

O MINTE ÎNTELEAPTĂ

„Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare, căci știi că dau naștere la certuri” (2:23)

Un vas de cinste pentru Dumnezeu trebuie să-și dezvolte o minte înțeleaptă. O minte în neveghere, chiar și a unui credincios, este supusă înșelăciunii, înțelegerii eronate și confuziei, care poate inevitabil da naștere unei învățături false și unei trăiri păcătoase. Mintea neînțeleaptă este "[purtată] de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire" (Efeseni 4:14).

Acest pericol este ceea ce l-a determinat pe Pavel să întemeieze sistemul de apărare fundamentală a discernământului cu porunca de a "[cerceta] toate lucrurile, și [de a păstra] ce este bun, [ferindu-ne] de orice se pare rău" (1 Tesaloniceni 5:21-22).

Pavel a evidențiat de asemenea importanța discernământului în prima sa epistolă către Timotei:

“După cum te-am rugat la plecarea mea în Macedonia, să rămâi în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățătură, și să nu se fiină de basme și de înșirări de neamuri fără sfârșit, care dau naștere mai mult la certuri de vorbe, decât fac să înainteze lucrul lui Dumnezeu prin credință, așa fac și acum. Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută. Unii, fiindcă s-au depărtat de aceste lucruri, au rătăcit și s-au apucat de flecării. (1 Timotei 1:3-6; 4:7)

În aceeași epistolă, Pavel rostește un avertisment serios: “Dacă învață cineva pe oameni învățătură deosebită, și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de învățătura care duce la evlavie, este plin de mândrie, și nu știe nimic: ba încă are boala cercetarilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se naște pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavia este un izvor de câștig. Ferește-te de astfel de oameni” (1 Timotei 6:3-5). La încheierea epistolei, el îl roagă fierbinte pe fiul său în credință: “Timotee, păzește ce ți s-a încredințat; ferește-te de flecăriile lumești și de împotrivirile științei, pe nedrept numite astfel, pe care au mărturisit-o unii și au rătăcit cu privire la credință” (6:20-21).

Așa cum am văzut în al doilea capitol al celei de a doua epistole, Pavel îndeamnă pe tânărul pastor să-i avertizeze pe cei ce se află sub grija sa “să se ferească de certurile de cuvinte, care nu duc la alt folos decât la pieirea celor ce le ascultă” și să evite “vorbărilor goale și lumești; căci cei ce le țin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu și cuvântul lor va roade ca gangrena” (2 Timotei 2:14-17).

Adevăru și puritatea ideilor care intră în minte sunt de o importanță majoră. Un automobil are nevoie de filtre pentru a opri impuritățile să nu ajungă în benzină, în ulei și în aer. Dacă nu are loc filtrarea, chiar și particulele mici de praf sau funingine pot face un motor să piardă din putere, să se oprească din funcționare și să sufere o defecțiune majoră. În același fel, o acumulare aparent a unei nesemnificative poluări morale și spirituale poate corupe mintea și inima unui creștin, făcându-l din ce în ce mai puțin eficient și folositor în lucrarea Domnului. Lucrurile cărora le permitem să intre în mințile noastre afectează gândirea noastră, crezurile noastre, valorile noastre, motivele noastre și prioritățile noastre. Cu cât mai voluntar le permitem să intre, cu atât mai puternic ne vor afecta. Autorul Proverbelor a

observat cu înțelepciune: “Nebunului nu-i este de învățătură, ci vrea să arate ce știe el” și: “Vorbele nebunului aduc ceartă, și gura lui înjură până stârnește lovituri” (Proverbe 18:2, 6).

Din cele aproximativ 10 miliarde de celule din creierul uman, majoritatea sunt folosite pentru memorie. Și deși ușurința uitării face acest adevăr greu de crezut, oamenii de știință au determinat că tot ceea ce creierul înregistrează, el și reține. Trecerea timpului și nefolosirea informației face ca aceasta să fie mai greu iar adesea chiar imposibil de reactualizat, însă toată informația acumulată este încă acolo, indiferent cât de departe se retrage ea de conștiință. Celulele de memorie sunt interconectate de fibre microscopice, care permit datelor înregistrate, ideilor, imaginilor vizuale, sentimentelor și experiențelor să fie asociate între ele pentru a produce modele de gândire, care înregistrează mai multă informație permanentă în creier.

Pavel se poate să nu fi știut aceste adevăruri ale psihologiei, însă el a înțeles bine puterea ideilor din mintea unui creștin și a știut că doar protecția împotriva noțiunilor false și rele este adevărul și neprihănirea lui Dumnezeu. De aceea, el a dat următoarele sfaturi: “Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească.” (Filipeni 4:8). Mintea noastră trebuie să fie o trezorerie, nu o groapă de gunoi.

Din primele zile ale bisericii și continuând aproape constant până în vremurile noastre, mulți credincioși au părăsit cu nepăsare studiul personal al Scripturii și au căzut pradă multor feluri de idei și practici false. Nemaideranșându-se să verifice ceea ce citesc și aud împotriva Cuvântului lui Dumnezeu – așa cum au făcut iudeii temători de Dumnezeu și cu suflet nobil din Berea (Fapte 17:11) – ei ajung să fie invadați de **speculațiile nebunești și ignorante** (NASB), care-i fac să se poticnească și să cadă, adesea fără a fi conștienți de acest lucru.

Mōros (**nebunesc**) are înțelesul de bază de a fi neghiob din punct de vedere mintal, prost sau stupid și este termenul de unde provine cuvântul ‘moron’ în limba engleză, în limba română însemnând ‘idiot’. *Apaidētos* (**neștiutor, ignorant**) înseamnă neînvățat și neantrenat și adesea are semnificația adițională de nedisciplinat. *Zētēsis* (**speculații**) se referă la ceea ce este controversat și disputat în mod serios, neavând baze sigure în adevăr.

Desigur, Pavel nu-i sfătuiește pe credincioși să evite toate controversesele și discuțiile despre credință. Noi trebuie să “sfințim în

inimile [noastre] pe Hristos ca Domn. [Să fim] totdeauna gata să [răspundem] oricui [ne] cere socoteală de nădejdea care este în [noi]; dar cu blândețe și teamă” (1 Petru 3:15). Pavel și-a petrecut mult timp prezentând și apărând Evanghelia în timp ce mergea din oraș în oraș. “Pavel, după obiceiul său,” – relatează Luca – “a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi” (Fapte 17:2). “Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat, și îndupleca pe iudei și pe greci” (Fapte 18:4). El și-a început lucrarea în Efes în același fel (18:19). Atunci când susținea cauza Evangheliei și a nevinovăției sale înaintea guvernatorului Roman, Felix din Cezarea, Pavel “vorbea ... despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare” (Fapte 24:25). În pasajele de mai sus, “vorbit” și “vorbea” traduc termenul *dialogomai*, din care noi avem cuvântul “dialog.”

În acest pasaj din epistola către Timotei, Pavel clarifică faptul că nu vorbește despre discuții competente cu privire la Scriptură și teologie, fie cu cei nemântuiți, fie cu cei credincioși. El mai degrabă interzice **speculațiile**, dezbaterile neroditoare și nefolositoare care **dau naștere la certuri**. Astfel de **speculații** sunt nu doar fără valoare, însă nu sunt după voia lui Dumnezeu. Ele pun la îndoială Scriptura, distorsionează adevărul, creează îndoieli, slăbesc credința, subminează încrederea în Domnul, adesea duc la șubrezirea convingerilor și dau naștere la certuri. Mai devreme în acest capitol, apostolul a poruncit lui Timotei să-i “[roage] fierbinte înaintea lui Dumnezeu, să se ferească de certurile de cuvinte, care nu duc la alt folos decât la pieirea celor ce le ascultă” (v. 14).

Pavel dă un sfat aproape identic lui Tit, avertizându-l să se ferească de “întrebările nebune, de înșirările de neamuri, de certuri și ciorovăieli privitoare la Lege, ... căci sunt nefolositoare și zadarnice” (Tit 3:9). Orice membru al bisericii care persistă într-un astfel de comportament “nefolositor și zadarnic” trebuie să fie sever disciplinat. “După întâia și a doua mustrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări” – continuă apostolul să spună – “căci știm că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit” (v. 10-11).

UN COMPORTAMENT AMABIL

„Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare,” (2:24)

Doulos (rob) este o descriere pe care Pavel a folosit-o frecvent pentru el însuși. În mai multe epistole termenul se referă la faptul că el este un rob al Domnului – situându-se la același nivel cu ceilalți credincioși – înainte de a declara chemarea sa divină ca și apostol (vezi Romani 1:1; Filipeni 1:1; Tit 1:1). Aici el folosește descrierea **robului Domnului** pentru a se referi la Timotei și la alți predicatori ai adevărului divin.

Fiecare **rob al Domnului** trebuie să aibă grijă să **nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare**²⁰. În mod similar, în prima sa epistolă el evidențiază că pastorii “să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătaș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani” (1 Timotei 3:2-3). Apostolul dă o listă lungă de caracteristici în epistola sa către Tit: “episcopul (sau priveghetorul), ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană; nu încăpățânat, nici mândru, nici datat la vin, nici bătaș, nici lacom de câștig mârșav; ci să fie primitor de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat; să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe potrivnici” (Tit 1:7-9).

Liderii din biserică, nu trebuie să fie **certăreți, ci... blânzi cu toți**. Acele calități L-au caracterizat pe Isus în întruparea Sa; El a spus despre Sine: “Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:29). Înregistrând intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim, Matei citează pe Țefania: “Spuneți fiicei Sionului: ‘Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe’” (Matei 21:5). În a doua sa epistolă către corinteni, Pavel le-a amintit credincioșilor din Corint de “blândețea și

²⁰ Nota trad.: în versiunea engleză NASB: „Și robul Domnului nu trebuie să fie certăreț, ci să fie bun cu toți, în stare să învețe, răbdător când este nedreptățit”.

bunătața lui Hristos” și de blândețea sa ca și apostol – “eu, cel smerit când sunt de față în mijlocul vostru” (2 Corinteni 10:1).

Trebuie să vorbim cu îndrăzneală pentru Domnul fără compromisuri în aceeași măsură în care trebuie să împlinim acest lucru cu o atitudine de blândețe, bunătațe și smerenie. Noi nu trebuie niciodată să fim aspri, abuzivi, impunători, răi, nechibzuți sau certăreți. Trebuie să existe o blândețe în autoritatea unui lider creștin, așa cum exista și în Pavel, și în Domnul când era pe pământ. “Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru,” – le-a amintit Pavel credincioșilor din Tesalonic – “ca o doică ce-și crește cu drag copiii” (1 Tesaloniceni 2:7).

Predicatorul responsabil și evlavios trebuie, de asemenea, să fie în stare să învețe. Această expresie traduce adjectivul singular grecesc *didaktikos*, care are sensul de a fi foarte bine antrenat în a învăța pe alții. Singura dată când mai este folosit în Noul Testament este în prima epistolă a lui Pavel către Timotei, unde este, de asemenea, aplicat și prezbiterilor (1 Timotei 3:2). Termenul nu se referă atât la *posesia* unei vaste cunoștințe sau înțelegeri, ci mai degrabă la a avea o notabilă abilitate de a *comunica cu eficiență* orice cunoștință și înțelegere ar avea cineva – în acest caz, cunoștința și înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu.

Liderul evlavios, care este un vas de cinste, trebuie să fie răbdător când este nedreptățit (în versiunea engleză), aceasta fiind poate cea mai grea însușire menționată aici. Dacă nu ne opunem cu fermitate firii vechi, se poate ca noi să devenim mai ofențați când noi înșine suntem nedreptății decât când este atacat Domnul nostru și adevărul Său. Când mărturisim despre Domnul și trăim cu credințioșie pentru El, nu este ușor să acceptăm cu indulgență critica nedreaptă, însă și în acest caz Isus este exemplul nostru. “Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să calcați pe urmele Lui” – ne reamintește Petru. “El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit viclesug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător” (1 Petru 2:21-23). Pe lângă faptul că este exemplul nostru, Isus este, de asemenea, resursa noastră pentru a fi răbdători. Răbdarea este o roadă a Duhului Sfânt al lui Hristos (Galateni 5:22), care va da tăria de care avem nevoie pentru a aduce roada Sa.

Robul eficient al Domnului nu este preocupat cu privire la îndreptățirea sau răzbunarea proprie, ci cu privire la a-L sluji pe Domnul fără amărăciune, răzbunare sau mânie și cu blândețe, bunătațe și răbdare.

UN DUH SMERIT

„cu blândețe” (2:25a)

Prautēs (bunăvoință, amabilitate) poate să fie tradus, de asemenea, prin “blândețe.” În Grecia antică cuvântul era folosit pentru mâinii care erau îmblânziți pentru a fi călăriți. Într-o astfel de pregătire, grija esențială era de a aduce voința animalului la supunere față de călăreț, fără a-i afecta spiritul său energic și vioi. Contrar conotației pe care o poartă adesea cuvântul “blândețe” în ziua de azi, *prautēs* nu are nici o legătură cu slăbiciunea, moliciunea, ci denotă puterea care este sub controlul voinței.

Din nou Isus este exemplul suprem, căci în cele 2 pasaje citate mai sus ce fac referire la comportamentul Său, adjectivul *praus* Îl descrie pe El ca fiind gentil sau blând (Matei 11:29; 21:5). Deși El era Dumnezeu întrupat, și în orice moment i-ar fi putut distruge pe dușmanii Săi cu un cuvânt sau ar fi putut avea la dispoziția Sa “mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri” (Matei 26:53), El a ales mai degrabă să se supună fiecărei insulte, deoarece aceea era voia Tatălui Său pentru El cu privire la întruparea Sa.

În același fel, deși la un grad mult mai limitat, robul credincios al lui Isus Hristos, care are o mare putere de convingere și care poate avea autoritate de conducere în biserică, își exprimă și apără liber convingerile și își exercită autoritatea într-un duh de blândețe. Cel cu adevărat blând alege să fie supus, deoarece *vrea* să asculte de Stăpânul său și să fie asemenea Lui.

În cartea mea *Kingdom Living Here and Now*²¹ eu am comentat:

“Isus niciodată nu S-a apărut pe Sine, ci doar când ei au profanat Templul Tatălui Său, El a făcut un bici și i-a bătut. Blândețea spune: “Niciodată nu mă voi apăra pe mine însumi, însă voi muri apărându-L pe Dumnezeu.” De două ori Isus a curățit Templul; El a îndepărtat pe cei ipocriți; El i-a condamnat pe liderii falși ai lui Israel; El a pronunțat fără teamă judecata divină asupra oamenilor. Și totuși, Biblia spune că El era blând. [Pentru un creștin, de

²¹ Nota trad.: *Trăind Împărăția aici și acum*

bunătaea lui Hristos” și de blândețea sa ca și apostol – “eu, cel smerit când sunt de față în mijlocul vostru” (2 Corinteni 10:1).

Trebuie să vorbim cu îndrăzneală pentru Domnul fără compromisuri în aceeași măsură în care trebuie să împlinim acest lucru cu o atitudine de blândețe, bunătaea și smerenie. Noi nu trebuie niciodată să fim aspri, abuzivi, impunători, răi, nechibzuiți sau certăreți. Trebuie să existe o blândețe în autoritatea unui lider creștin, așa cum exista și în Pavel, și în Domnul când era pe pământ. “Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru,” – le-a amintit Pavel credincioșilor din Tesalonic – “ca o doică ce-și crește cu drag copiii” (1 Tesaloniceni 2:7).

Predicatorul responsabil și evlavios trebuie, de asemenea, să fie **în stare să învețe**. Această expresie traduce adjectivul singular grecesc *didaktikos*, care are sensul de a fi foarte bine antrenat în a învăța pe alții. Singura dată când mai este folosit în Noul Testament este în prima epistolă a lui Pavel către Timotei, unde este, de asemenea, aplicat și prezbiterilor (1 Timotei 3:2). Termenul nu se referă atât la *posesia* unei vaste cunoștințe sau înțelegeri, ci mai degrabă la a avea o notabilă abilitate de a *comunica cu eficiență* orice cunoștință și înțelegere ar avea cineva – în acest caz, cunoștința și înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu.

Liderul evlavios, care este un vas de cinste, trebuie să fie **răbdător când este nedreptățit** (în versiunea engleză), aceasta fiind poate cea mai grea însușire menționată aici. Dacă nu ne opunem cu fermitate firii vechi, se poate ca noi să devenim mai ofensați **când** noi înșine **suntem nedreptății** decât când este atacat Domnul nostru și adevărul Său. Când mărturisim despre Domnul și trăim cu credincioșie pentru El, nu este ușor să acceptăm cu indulgență critica nedreaptă, însă și în acest caz Isus este exemplul nostru. “Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” – ne reamintește Petru. “El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicieșug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător” (1 Petru 2:21-23). Pe lângă faptul că este exemplul nostru, Isus este, de asemenea, resursa noastră pentru a fi **răbdători**. Răbdarea este o roadă a Duhului Sfânt al lui Hristos (Galateni 5:22), care va da tăria de care avem nevoie pentru a aduce roada Sa.

Robul eficient al Domnului nu este preocupat cu privire la îndreptățirea sau răzbunarea proprie, ci cu privire la a-L sluji pe Domnul fără amărăciune, răzbunare sau mânie și cu blândețe, bunătaea și răbdare.

UN DUH SMERIT

„cu blândețe” (2:25a)

Prautēs (**bunăvoință, amabilitate**) poate să fie tradus, de asemenea, prin “blândețe.” În Grecia antică cuvântul era folosit pentru mânjii care erau îmblânziți pentru a fi călăriți. Într-o astfel de pregătire, grija esențială era de a aduce voința animalului la supunere față de călăreț, fără a-i afecta spiritul său energic și vioi. Contrar conotației pe care o poartă adesea cuvântul “blândețe” în ziua de azi, *prautēs* nu are nici o legătură cu slăbiciunea, moliciunea, ci denotă puterea care este sub controlul voinței.

Din nou Isus este exemplul suprem, căci în cele 2 pasaje citate mai sus ce fac referire la comportamentul Său, adjectivul *praus* Îl descrie pe El ca fiind gentil sau blând (Matei 11:29; 21:5). Deși El era Dumnezeu întrupat, și în orice moment i-ar fi putut distruge pe dușmanii Săi cu un cuvânt sau ar fi putut avea la dispoziția Sa “mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri” (Matei 26:53), El a ales mai degrabă să se supună fiecărei insulte, deoarece aceea era voia Tatălui Său pentru El cu privire la întruparea Sa.

În același fel, deși la un grad mult mai limitat, robul credincios al lui Isus Hristos, care are o mare putere de convingere și care poate avea autoritate de conducere în biserică, își exprimă și apără liber convingerile și își exercită autoritatea într-un duh de blândețe. Cel cu adevărat blând alege să fie supus, deoarece *vrea* să asculte de Stăpânul său și să fie asemenea Lui.

În cartea mea *Kingdom Living Here and Now*²¹ eu am comentat:

“Isus niciodată nu S-a apărut pe Sine, ci doar când ei au profanat Templul Tatălui Său, El a făcut un bici și i-a bătut. Blândețea spune: “Niciodată nu mă voi apăra pe mine însumi, însă voi muri apărându-L pe Dumnezeu.” De două ori Isus a curățit Templul; El a îndepărtat pe cei ipocriți; El i-a condamnat pe liderii falși ai lui Israel; El a pronunțat fără teamă judecata divină asupra oamenilor. Și totuși, Biblia spune că El era blând. [Pentru un creștin, de

²¹ Nota trad.: *Trăind Împărăția aici și acum*

aceea], blândețea este puterea folosită doar în apărarea lui Dumnezeu ([Chicago: Moody, 1980], 79).”

Felul *prautēs* al **bunăvoinței** reflectă un spirit al smereniei, care nu se concentrează asupra sinelui, ci asupra Domnului și asupra altora în numele Său. Acest concept nu are legătură cu neputința sau rușinea, slăbiciunea sau lașitatea. Este puterea dată și condusă de Duhul Sfânt, în supunere cu credincioșie față de Cuvântul și voia lui Dumnezeu. Când cineva este cu adevărat blând, el nu vorbește despre sine, ci despre Domnul său.

O ATITUDINE DE COMPASIUNE

„să îndrepte ... pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.” (2:25b-26)

În final, un vas de cinste și un rob al Domnului va avea o atitudine plină de compătimire. Pavel se concentrează aici asupra expresiei de compasiune și blândețe **să îndrepte pe potrivnici**²².

Corectând sau **să îndrepte** vine din *paideuō*, care înseamnă a instrui, a educa sau a îndrepta. Deoarece acei care se află în vizorul acestei instruirii sunt cei care aduc o învățătură falsă și trăiesc vieți neevlavioase, chiar această indicație este sub formă de îndreptare a greșelilor.

În mare parte, neprihănirea cărturarilor și fariseilor era bazată pe împlinirea cu gr. jă a tradiției omenești, care nu își are baza în Scriptură și care era adesea în contradicție cu Scriptura. Ei au “desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii [lor]” – a spus Isus (Matei 15:6). Însă creștinul evlavios nu are nici un motiv pentru a fi neprihănit prin propriile eforturi nici chiar atunci când se supune în smerenie Scripturii, deoarece el știe că ascultarea sa este mai degrabă rodul Duhului Sfânt decât propria sa realizare. Prin urmare, cel care confruntă pe credincioșii, care învață pe alții lucruri false și care trăiesc într-o stare păcătoasă, nu trebuie niciodată să facă aceasta cu o atitudine

de superioritate personală. Creștinii trebuie să aibă compasiune pentru cei ce se află în păcat, așa cum și Domnul are îndurare față de ei.

Pavel nu vorbește despre diferențele personale de opinii, ci despre **opozitia** credincioșilor ce sunt în neascultare. **Opoziția** se poate referi la “speculații nebune și neștiutoare” (v.23) sau la implicații mai serioase de doctrină sau morală. Fiecare lucrător al Domnului întâlnește în biserică situații care necesită corectare și uneori mustrare. “Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii,” – a amintit Pavel lui Tit – “a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânăteaa și cu poftelumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2:11-13). Robul credincios al lui Hristos trebuie să fie instrumentul lui Dumnezeu pentru îndreptarea semenilor credincioși, indiferent de poziția lor în biserică, care persistă în “păgânăteaa și poftelumești”, și pentru a-i îndemna să trăiască “în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie.”

Motivația unei astfel de îndreptări trebuie să fie dorința sinceră în **nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința**. Aceea este întotdeauna motivația unei inimi smerite și pline de milă. Pavel a spus credincioșilor imaturi și lumești din Corint: “totuși, acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăință. Căci ați fost întristați după voia lui Dumnezeu, ca să n-aveți nici o pagubă din partea noastră.” (2 Corinteni 7:9). Chiar și când acei care sunt disciplinați sunt revoltați împotriva noastră și nu se pocăiesc, ca și cei din Corint față de Pavel, în îndreptarea evlavioasă nu are niciodată loc pentru dușmănie personală sau atitudine de superioritate dată de propria neprihănire.

Speranța că **Dumnezeu le va da pocăința** nu este o ultimă soluție. Ideea nu constă în faptul că noi trebuie să încercăm să-i determinăm să se pocăiască prin propriile noastre eforturi și prin propria lor putere și că, dacă ei eșuează, *sperăm* că **poate Dumnezeu le va da pocăință**, având în vedere că ei nu au reușit să o dobândească singuri. *Metanoia* (**pocăință**) nu înseamnă doar a-ți părea rău pentru ceea ce ai făcut, ci înseamnă o autentică schimbare a minții, schimbare a inimii și schimbare a direcției. Ea este motivul pentru care *toată pocăința* autentică trebuie să fie produsul harului suveran al lui Dumnezeu, așa cum este *fiecare* aspect al mântuirii – “ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus” (Efeseni 2:7). Nimeni, indiferent cât de sincer și de hotărât ar fi, nu poate cu adevărat să se pocăiască și să-și schimbe gândurile și ideile

²² Nota trad.: în versiunea engleză NASB: „corectând pe cei ce sunt în opoziție”.

păcătoase, corectându-și propria viață păcătoasă. Doar Dumnezeu poate face acea minune în inima unui om. În același fel, noi putem iubi doar “pentru că El [Hristos] ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19), “pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5:5). Dumnezeu aduce pocăința în inima disponibilă a celui care dorește cu adevărat sfințenia.

Pocăința îi scoate pe credincioșii neascultători din păcatul și înșelăciunea vieții lor, aducându-i în cunoștința adevărului. *Epignōsis* reprezintă mai mult decât doar o informare; ea reprezintă cunoștința spirituală a adevărului lui Dumnezeu în cel mai profund și deplin mod, care, ca și pocăința, poate fi dată doar de El.

Doar prin dăruirea plină de har a lui Dumnezeu a pocăinței și a cunoștinței adevărului Său ar putea cineva, inclusiv credincioșii care păcătuiesc, să-și vină în firea lor spirituală. *Ananēphō* (să-și vină în fire) literal înseamnă a se întoarce la cumpătare, indicând faptul că falsitatea și păcatul produc ceea ce poate fi numit un fel de beție spirituală, o amețeală ce rezultă din pierderea judecății și facultăților mentale. Efectul distructiv al învățăturii false și a păcatului amorțește conștiința, produce o stare de confuzie în minte, erodează convingerea și paralizează voința.

Pregătirea lui Dumnezeu de a oferi pocăința autentică și cunoștința adevărului Său permite unui credincios să se desprindă din cursa diavolului, după ce au fost prinși de el ca să-i facă voia. Așa cum Pavel l-a înștiințat pe Timotei în epistola anterioară, chiar și un prezbiter poate “să cadă în cursa diavolului” (1 Timotei 3:7). Este un lucru înspăimântător faptul că, din pricina păcatului și a necredincioșiei, diavolul poate prinde în cursă și poate ține un credincios captiv pentru a-i face voia sa. Vasul de ocară devine un pion al lui Satan pentru a-i face voia sa rea chiar în trupul lui Hristos – astfel de înspăimântătoare și tragică este puterea păcatului.

Însă “Dumnezeu este credincios” – ne asigură Pavel și El “nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.” (1 Corinteni 10:13). Nu doar că Domnul știe “să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici” (2 Petru 2:9), însă El chiar promite vaselor Sale necredincioase și de ocară că “Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).